

marec 2020

Leto 2020

Rdeče morje

1. marec 2020, nedelja

Port Ghalib - Kairo, Egipt

Zjutraj pa na pot. Pokrajina med startom in ciljem je puščava, Rdeča puščava. Nezanimiva. Tukaj tudi ni ničesar. Nekaj redkih mest, to je vse. Pred dobo turizma tudi ni bilo potrebe po čemerkoli. Še kamele tukaj ne morejo preživeti, človek pa sploh ne. Sedaj je drugače. Resort do resorta. In vmes pesek. Vodnih parkov in bazenov kolikor si srce zaželi. Sredi puščave. Celo žičnico so v Sukhni zgradili na vrh hriba. Vse za plastično zabavo, ki tukaj traja preko celega leta.

Vožnja je relativno hitra. Prometa ni, ceste so štiripasovne in zadnjih sto kilometrov pred Kairom celo deset ali dvanajst pasovne. In na tej ravni cesti sem od horizonta za nama pa do horizonta pred nama na naših petih pasovih naštel pet avtomobilov. V povprečju to pomeni en avto na vsake pol minute. Na novi in lepi cesti! Je pa vse zgrajeno bolj po egipčansko. Blizu El Quosirja se nekaj časa voziva po novi in lepi štiripasovnici (brez narisanih pasov), potem je preko ceste bariera iz peska. Očitno manjka uporabno dovoljenje, je pri investitorju zmanjkalo župce za bakšiš. Ker nisva prva, ki sva naletela na oviro, je na enem koncu že lepo zvožena in nekako se prebija preko in nadaljujeva. Alternativa? Deset kilometrov nazaj in poskusiti po drugi cesti, hic! Saj, nekaj je pisalo, preden sva zavila na to bližnjico, pa ne znam tistega niti prebrati, kaj šele razumeti. In bila sva preponosna, da bi za pomoč zaprosila strička v telefonu.

V Kairu pa - kolaps. Priletela sva v rush hour in v deset milijonskem mestu, kjer že sicer ne veljajo nobena nam znana pravila vožnje, je bilo noro. Hujše sem doživel le še v Limi in Manili. Palermo je proti temu tukaj otroško igrišče. Ampak. Na začetku je bilo hudo, ko pa sem se naučil pravil, ki se jih držijo, je postalo še nekako znosno. Generalno pravilo: ne upoštevaj nič, rini se, kolikor moreš in pusti drugemu, da se rine. Tisto, kar bi bilo v Ljubljani mission impossible, sem izvedel z lahkoto. Na cesti z narisanimi tremi pasovi (in posledično šestimi vzporednimi avtomobili!), sem iz čisto leve pozicije zavil desno na vsega sto ali dvesto metrah. Enostavno sem zapeljal preko ceste in vsi so se umikali tako, kot sem se jaz prej njim. Voila!

Hotel sva vzela v strogem centru in se odtaksirala (vseeno je lažje sedeti v avtu, kot ga voziti) na večerjo z Lano. V dobri oštariji smo dobro jedli. In prijetno klepetali. In gost ne plača ničesar. Lana, čeprav klana Slovenka, se je očitno kar hitro navzela domorodskih navad. Niti večerje (ki je bila za egipčanske pojme precej draga), niti taksija nama ni pustila plačati.

dolga je pot do Kaira

2. marec 2020, ponedeljek

Kairo - Minya, Egipt

Zjutraj sem čutil, kako me včerajšnja vožnja utrudila. Spal sem kot otrok in sonce je bilo že visoko, ko sem se zbudil. Po zajtrku nisva dosti motovnila in kar kmalu sva odšla po tisto, kar je sploh botrovalo najinemu izletu v Kairo. Odpeljala sva se po nov solar charger controller. Zmenjeni smo bili ob dvanajstih in tega nikakor ne smeva zamočiti. Precej prej, kot je menil striček gugl sva odšla in prišla na minuto točno. Sedemindvajset kilometrov sva vozila (pravzaprav, stala) nekaj časa v grozni gužvi in nekaj časa divjala po novi in popolnoma prazni cesti, ki jo je nekaj sto metrov nekje vmes manjkalo in smo se vozili po obvozu, ki je bolj spominjal na popolno brezpotje, kot na karkoli drugega. Očitno je tako že nekaj časa, saj je celo teta iz navigacije pred prekinitvijo šestpasovnice lepo povedala "zavijte desno". Hja...

Ampak, vse to je v trenutku zbledelo, ko sva v rokah držala prečudovito kartonsko škatlo, na kateri je pisalo nekaj tako lepega, da mi je v trenutku zaigralo srce: PC1800F-60A. Seveda, fotka za spomin s prodajalcem ni mogla izostati.

Potem pa na pot. Starodavni Egipt čaka, da si ga ogledava. In odločiva se, da bo čakal še nekaj časa. Danes si bova ogledala novodobni Egipt. Zanima naju življenje ob Nilu. Pa sva si še najbolj podrobno ogledala puščavo. Dežela je precej velika in potovanje skozi mesta in vasi tako počasno, da sva nekaj sto kilometrov reke enostavno preskočila in se po lepi plačljivi avtocesti (z ravno prav prometa) odpeljeva naravnost v Minyo. Tisto "plačljivo" je potrebno jemati s kančkom poznavanja lokalnih razmer. Štiri cestninske postaje sva prevozila, enkrat sva plačala v redu, enkrat si je fant kar sam postregel z okoli 30 centi bakšiša in dvakrat so nama samo pomahali, da naj greva dalje, da je za naju gratis. Le kdo bi to razumel?

Meja med puščavo in rodovitno ravnico, kjer je zelenja v izobilju je digitalna. Kot bi prispel v oazo. Zunaj ni nič, tukaj je vse. Celo nasade vinske trte imajo (uradno samo zato, da jo jejo, bi rekel). In kar naenkrat je vse naokoli polno ljudi in kar naenkrat je vse spet kaotično. Presenetilo me je izredno veliko število zahodno oblečenih žensk. Ne vem, ali se tukaj ne maskirajo ali pa maskirane ostajajo doma? Procentualno jih je vsekakor manj, kot punc v mikicah in kavbojkah.

Nihava med lepim in poceni vojaškim hotelom (odprtim za vse) ob rečni plaži ali hotelom na vodi. Plaža naju ne zanima (krokodil iz reke Nil - pravi legendarna pesmica) In končno se malo preden pade mrak, le spakirava v plavajoči pet zvezdnični hotel in se odpraviva na večerjo v plavajočo restavracijo. Vse v slogu, saj vendar potujeva ob reki!

prodajalec ves nasmejan zaradi uspešnega posla, midva pa zaradi pridobitve rezervnega dela - selfie je naredil ata, da je sinu poslal v vednost, da je roba v naših rokah

polica z obrobjenimi očmi; tako so napisali: Značilen za stare Egipčane je bil njihov make up, z močno poudarjeno obrobo oči. Priljubljene barve so bile črna, zelena in vijolična. Verjeli so, da obrobjanje oči s črno in zeleno barvo varuje pred očesnimi boleznimi.

stavba kjer sva kupila kontroler; v firmi izdelujejo sončne celice, ata sanja o tem, da bi uvažali plastične avtomobile, ki bi vozili na solar panele (njegove seveda)

prodajalec sadja pri kateremu smo kupili banane in mandarine

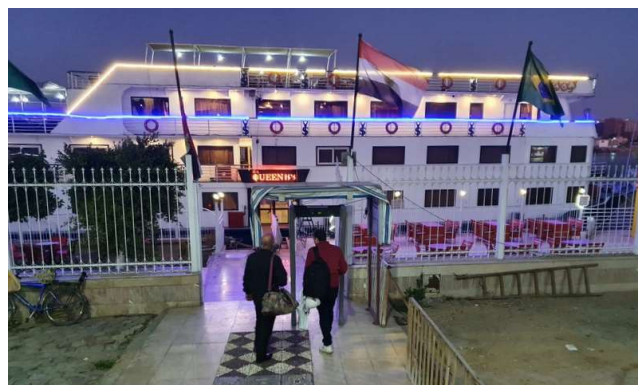
za velikimi kupi peska in smeti stojijo visoki palmi (mobitel)

vojaški hotel za ceno 40 USD soba z zajtrkom za oba

reka Nil

plavajoči hotel, ki si je nadel 5 zvezdic; sobe majhne a imele so vse (za dobrodošlico nama je manager hotela podaril še dve steklenici vode in jabolka, mandarine, banane)

nima vsaka hotelska soba rešilnih jopičev - plavajoči hotel/ladja se ne premika!

za večerjo sem si naročila goloba polnjenega z začinjenim rižem in čevapčiče; ni bilo slabo, ampak golob me ni navdušil, da bi ponavljala

na vrhu hotela je tudi bazen

turistični policaji, ki so nas čuvali celo noč

3. marec 2020, torek

Minya - Asyut - Qena, Egipt

Spala sva v redu, zajtrkovala sva v redu, odčerkirala sva se v redu - potem so nastopile pa težave. Ko stopiva na kopno, naju pričakajo oboroženi možje. Policaji. Turistični policaji. Oni bi naju spremljali. Aja? Zakaj že? Zaradi najine varnosti vendar. I pao meni mrak na oči! Tako prijetne dežele s tako prijaznimi ljudmi ne srečaš ravno za vsakim vogalom. In oni bi naju varovali! Pred kom le? Pa se začnemo pogajati. Pol ure trajajo pogajanja in na koncu le ugotoviva, da nimava kaj. Oni imajo tak ukaz in ukaz morajo izvršiti. A-joj!

To, da bi se z nama vozil oborožen policaj v podobi tajnega agenta, takoj kategorično zavrneva. In to tudi nekako sprejmejo. Potem naju spremljajo pa v sosednjem avtu, predlagajo. Tudi ne! In se odpeljeva. In oni za nama. Nekaj časa krožimo po mestu, potem se parkirava pred Ehnatonovim muzejem in se začnemo malo pogovarjati. Neskončno so prijazni in neskončno se trudijo razložiti, da bi nama radi samo pomagali. Obupava. Ukaz je pač ukaz. Ok, pa naj vam bo. Ampak, midva bova šla po svoje. Izvolite se voziti za nama, če hočete. In gremo, en policijski avto spredaj in en zadaj. Nama, v sredi, so manjkale samo državne zastavice na sprednjih blatnikih, pa bi se počutil kot VIP državnik. V vsakem avtomobilu pa po štirje do zob oboroženi policaji.

Ob Nilu sva se vozila in v vsakem mestu se je ekipa zamenjala. Vsega skupaj sva naštel 13 (z besedo: trinajst) avtomobilov, torej je najino celotno spremstvo štel 52 policajev. Nekaj časa me je motilo, potem sem se zabaval in na koncu sem jih imel že poln kufr z njihovo neskončno prijaznostjo in ustrežljivostjo. Če je bila gužva, so prižgali sireno, da bi odgnali ostale udeležence v prometu. Itak jim ni uspelo v tem kaotičnem svetu, namen je bil pa vseeno dober. Ko sva se ustavila na kosilo in parkirala na glavni ulici, so takoj zastražili avto in ustavili promet, da sva lahko šla peš preko ceste. In čakali lačni v avtu, ko sva se midva basala s hrano.

Ko sem jih imel dovolj, sem začel razmišljati, kako se jih znebiti. Prav počasi sem vozil proti semaforju (imajo tiste odštevalnike, da vidiš, kdaj bo zelena postala rdeča) in v zadnji sekundi zapeljal skozi. Pa so mojstri prižgali sireno in plavo luč in šli za mano skozi rdečo, hic! Še nekaj neuspešnih poskusov je bilo. Sicer sva jim ušla, pa naju je potem vedno počakala patrulja ob cesti, naju z nasmehom pozdravila in bila vsa iz sebe od veselja, da sva še živa in zdrava. Končno sem se jih znebil na avtocesti, ko naju njihov avto ni zmozel več dohajati. Ampak. Potem so pa peli telefoni. Kje sta? Kam gresta? Je vse v redu? A kaj potrebujeta? Takole, na vsake četrt ure je bil klic, v povprečju. Zadnji še v hotelski sobi. Kdaj vstajata? Pokličita, če kaj potrebujeta...

Pa pustimo malo policaje, naju je precej bolj zanimala dežela ob Nilu. Dežela, stran od utečenih klasičnih turističnih destinacij. Ljudje, na primer. Vsi, s katerimi sva zaradi eskorta sploh uspela priti v stik, so bili prijetni (tudi policaji). Dežela je pa kaotična, kot je bilo za pričakovati. In to nama je bilo zanimivo. Toliko eksotičnih prizorov na tako kratki poti sva redko kdaj doživela. Njive, na primer, ki se končajo pol metra od modernih stolpnic, kjer živijo kmetovalci. Zemlja je tukaj dragocena, ljudje se pridno razmnožujejo in vasi se širijo v višino. Fotič je prvih sto kilometrov pošteno švical. Sčasoma pa so se stvari začele ponavljati in drugo polovico poti sva se tako odločila prevoziti izven doline Nila. Pa tudi precej naporna je vožnja med osli, tuktuki, konjsko vprego, šleparji, minibusi, pešci in (ja, tudi!) avtomobili. Po odličnem in izredno poceni kosilu sva tako zavila iz sveta, kjer imajo vse, v svet, kjer ni ničesar. Meja med njima je pri Asyutu široka nekaj metrov.

Na koncu današnje poti je bila Qena, koptsko središče, kjer je izstopala neobičajna čistoča (za arabske razmere, seveda), nekaj podobnega, kot je v Ljubljani. Prvi hotel, kjer sva se ustavila, je bil razprodan, poroka, drugega nisva našla (no, Google ga ni našel), tretji ni bil ravno po najinem okusu in v četrtega sva se naselila. Booking.com v Qeni ni našel nobenega in tako sva bila primorana iskati kot v starih dobrih časih - stop pred hotelskimi vrati, štirje smerniki in Vesna v poizvedbo...

ko sva turističnim policajem rekla, da greva po agricolturni cesti, so se čisto zgrozili in naju verjetno niso imeli za normalne; vendar le na taki cesti vidiš tisti pravi Egipt, začutiš njihov utrip življenja; vse fotografije so posnete med vožnjo, zato žal niso vse lepo ostre

prodajalec kruha na cesti, za njim eden sedi, pije čaj in kadi vodno pipo ... vse se dogaja na ulici

pred večjimi družinskimi hišami so stajе s kravami, ovčami in kozami ... arhitektura - no comment

ob Nilu so se začeli tuktuki, katerih je res bilo veliko; spretni vozniki, še bolj spreten Tone med vso možno gužvo na cesti (krave, konji, tuktuki, avtomobili, motorji, kolesa in pešci..)

če ima malo njive, lahko preživi cela družina, le družine so velike in potem je problem...

ob Nilu same njive, vse zeleno, a pred njivami pa smeti in ob reki smeti, ki na koncu tudi pristanejo v reki ...in v tej reki potem perejo perilo in zalivajo njive in ...na koncu mi to jemo ...

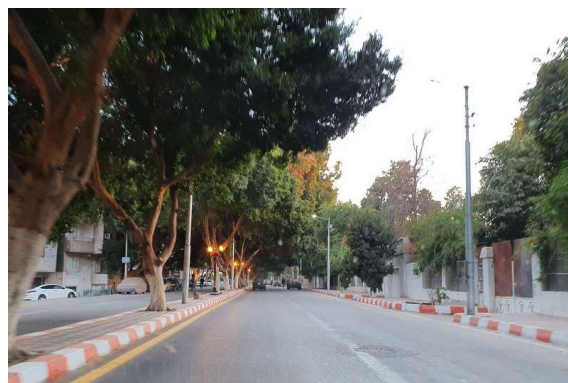
kosilo v mestu Asyut je bilo odlično in smešno poceni - sedem eurov za dve glavni jedi, solati, namazi in dve pepsi

zadnja verzija policajev je bila v maskirnih oblekah z mitraljezi v rokah sprašujeva se s čim sva si zaslužila spremstvo? ali sva sumljiva ali pa so naju zamenjali s kom?

zadnji dve uri sva se vozila skozi puščavo in uspešno sva ušla policajem

mesto Qena, nič smeti kamorkoli pogledam, nisem mogla verjeti lastnim očem, da je kaj takega možno v Egiptu

najboljši hotel v mestu Qena je bil poln zaradi poroke

živahno življenje v mestu Qena, ki je velikosti Ljubljane

4. marec 2020, sreda

Qena - Luxor, Egipt

Dolgo sva spala in ob odhodu je hotelski varnostnik mirno stal, ko naju je zagledal. In ko je Vesna stopila pred hotel (da me pričaka, ko se z avtom vrnem z varovanega parkirišča, kakšnih 200 m stran), jo je ves čas varoval. Le pred kom? Da sem včeraj preplačal parking mi je bilo jasno takoj, danes se je to samo potrdilo. Četrtna kairske cene je bila očitno vsaj petkrat previsoka. Ko je današnji varnostnik zagledal ceno na mojem potrdilu (potrdilo o plačilu sem moral pokazati zato, da sem smel odpeljati avto), je bil tako vesel, kot otrok. Ok, pogovarjamo se o evrskih centih, da bo jasno.

Čeprav sem se bal, da bo hotelski varnostnik po navodilih javil našemu policijskemu spremstvu, da sva odšla in naju bodo spet morili s spremstvom, se to ni zgodilo. Cel dan sva uspela biti popolnoma neodvisna! Res, da so naju osemkrat klicali po telefonu, pa se nisva javila. Jih (kao) nisva slišala. Prav zanima me, kaj nama prinese jutrišnji dan?

Kakorkoli, ogledala sva si dve atrakciji, Karnak in Dolino kraljev. Obakrat sva na vhodu naredila malo scene in tako prišla do popustov. Saj vstopnina ni bila pretirano draga, 11 in 14 evrov, a kaj, ko je privatni vodič hotel imeti bogastvo. Pogajanja sva začela tako, da sva rekla da nimava funtov (dolarjev in evrov na kasi ne jemljejo - kartic pa absolutno ne). In sva se obrnila "sorry no bussiness" in odkorakala proti izhodu. Pa so takoj nastopili lokalni menjalničarji, ki so pritekli za nama. Pogajanja so bila zapletena, določiti je bilo potrebno tečaj in znesek. Brez kalkulatorja (beri: telefona) ne bi šlo. Na koncu sva osebnega vodiča dobila za bakšiš.

Karnak je name naredil vtis mogočnosti. Arabec, ki naju je vodil, je povedal tudi (vsaj meni) precej novih zadev. Pozitivna izkušnja, vsekakor. Dolina kraljev je bila prav tako pozitivna izkušnja, čeravno je koptski vodič nekaj zgodovine priredil po lastnem okusu. V obeh primerih je (skozi moje oči) posebnost predvsem monumentalnost objektov, tako templjev, kot grobnic. Za videti (če je človek v bližini) vsekakor, za ponavljati nikakor.

Naselila sva se v spodobni hotel na obali Nila za smešen denar. Večerja na terasi s pogledom na Luxor in reko Nil je bila dražja. In pogled je postregel s floto kruzeric (dvakrat po pet jih je bilo raftanih na dveh cruise terminalih. Vmes se nahaja "Luxor marina", polna jadrnic z reke Nil. Le Amonov tempelj v Luxorju nocoj ni bil razsvetljen, kot so obljubljali. Najbrž zato, ker so policaji mislili, da nisva tukaj. In osvetljevali tempelj brez naju je popolna potrata denarja...

danes za spremembo videla veliko nasajenih cvetočih grmov ob cesti; smeti žal kazijo pogled

eden izmed rokavov reke Nil ... krokodilov še nismo videli :)

arhitektura in smeti tudi v smeri iz Qene do Luxorja enako

...

Karnak - najboljše ohranjena skulptura

Ramzes II, glava v obliki ovac

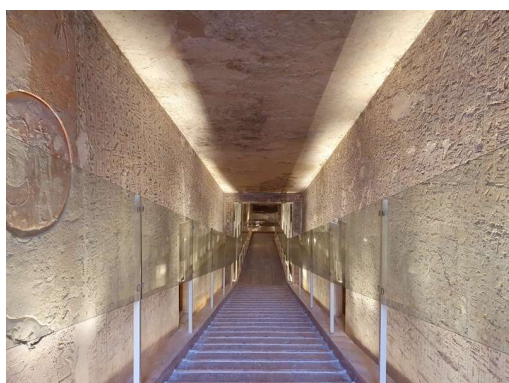
obeliska od tega eden podrt na tleh (ob potresu)

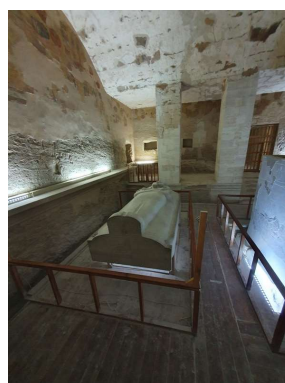
stebri so res ogromno široki in visoki

za primerjavo kako visoki in široki so, vidiš kako so majhni ljudje

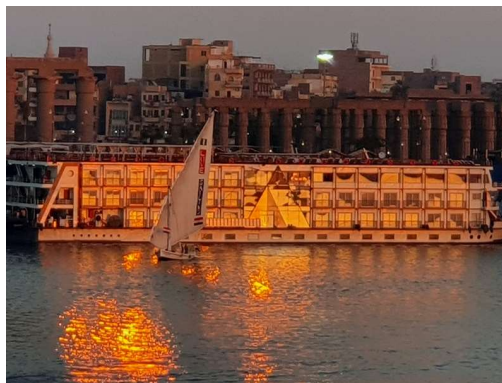
vhod v eno izmed grobnic v Dolini kraljev

grobnica

t.i. marina z jadrnicami, v ozadju Luxor, ki danes na žalost ni bil razsvetljen

malo večernega kiča - jadrnica vozi po reki Nil levo, desno - prevažata seveda turiste

5. marec 2020, četrtek

Luxor - Asuan, Egipt

Presenetljivo dober zajtrk sva dobila glede na ceno in lokacijo hotela. Po zajtrku pa na ferry in preko Nila. Neštევno mnogo ladij vozi preko reke za turistične denarce. In tudi public ferry za 30 centov. Ferry je večji, bolj udoben in bolj varen. Z njim se vozijo domačini in midva. Nepojmljiva so pota čoporativne turistične industrije.

Sledi ogled templja v Luxorju. Kar naokoli se sprehodiva in si ga ogledava preko ograje. Isti šmorn, kot tisti v Karnaku, le manjši. Tako prihraniva za vstopnino. Ampak, spodobi se vendar, da malo zapravljava. In, če nama niso uspeli izpuliti denarcev za ogled templja od blizu, jo dava kočijažu (en majčken delček), da naju dostavi do feluke.

Pot nazaj preko Nila torej prejadra. Sijajen mornar naju pelje. Vetra skoraj ni in ko se nekako prebijemo iz priveza (na našo barko so bili raftani in vse je mojster lastnoročno umaknil - da ne bo pomote, te barke nimajo motorja). Tudi sredi reke je vetra še vedno premalo. In se sidramo. In čakamo na veter. Ker je barka brez motorja, so bili vsi ti manevri bili narejeni z uporabo krmila, vesel in rečnega toka. Kot na Madagaskarju. No, tam je bilo brez toka, tam so mojstri pluli po morju.

Sidro slabo drži in vse kaže, da bomo vožnjo končali v Kairu. Midva imava namen iti pa v Asuan, hic! Pa se nas veter le usmili in toliko zapiha, da (vključno z veslanjem) nekako vzdržujemo višino. No, vzdržujeta jo felukar in njegov pomočnik. Midva sediva v senci in pijeva čaj. In klepetava z izrazito simpatičnim Hasanom, za dane razmere zelo razgledanim človekom. Od danes naprej še malo bolj, naučila sva ga, kako se pripravlja krokodil v ameriški kuhinji in kako v azijski. In, ne v Nilu pri Luxorju ni krokodilov.

Zgodilo se je tudi nekaj, kar se pri Arabcih redko ali nikoli ne zgodi. Namesto, da bi s pogajanjem ceno nižal, sem jo višal. Res se mi je zdelo, da je 6 evrov (toliko je Hasan nastavil ceno za oba skupaj) za slabi dve uri izrednega doživetja premalo. Vsak ogled brezveznih razbitih kamnov je dražji, mnogo dražji.

Zjutraj naju niso obiskali policaji in kar malo sem pozabil nanje. Dokler nisva zapeljala iz mesta na puščavsko avtocesto. Tam so naju pa zavrnil. Nak, tukaj ne sme, morava se peljati ob reki. Saj bi se, je bolj zanimivo, a tudi bolj naporno. Precej bolj naporno! In časovno dvakrat dlje. In midva imava za krepkih 200 km oddaljen Asuan za popoldan že razdelan načrt, ne bi rada prispela ponoči. Ampak, oblast je oblast in z njo ne gre češenj zobat. Lepo se obrneva in teto v telefonu prosiva za nasvet. Kje priti na to cesto brez, da bi morala skozi check point? Potrpežljivo nama razloži in še bolj potrpežljivo potem jaz odslalomiram med živimi in neživimi premikajočimi se ovirami na ozki in razlupani cesti. Ampak, ko sva enkrat utirjena na avtocesti, tirov ne zapustiva več.

Ogled asuanskega jezusa je nategunac. Preko jezusa je speljana cesta iz katere se vse lepo vidi. In na sredi je parkirišče. Do vsem vse lepo in prav, ampak, ko človek enkrat parkira, mora pa plačati vstopnino. Za enak razgled, kot ga ima zastoj iz (premikajočega se) avtomobila. Pa tudi to bi še prenesel, če ne bi bila ta parkirna nekajkrat višja od jadrnanja po Nilu. Parkirna se ne plačuje po avtu, ampak po osebi! Ok, Vesna se je zglihala za 50% popusta, a vendar.

Iz mostu v hotel in iz hotela v Nubijski muzej. Dober muzej, vreden ogleda. In nič več. Zato je pa večerja v domačinski birtiji razočarala. Vse je bilo narobe. Pravzaprav ničesar sploh ni bilo. Od vse silne hrane, ki sva jo naročila, sva oba dobila enako mišungo kure in zelenjave. Nekaj hecnega, torej. In (za Vesno silno pomemben podatek), polovica vse zelenjave je bila čebula. Po vseh, do sedaj pozitivnih izkušnjah s hrano, sva pač nocoj naletela na mino. Zato je bilo pa na večerji prijetno toplo. Preko dneva se je temperatura dvignila na 34 stopinj in večer je bil končno prijeten. Do jutra se bo verjetno ohladilo precej pod 20 stopinj. Ipak je to puščava.

z javnim trajektom po Nilu za 5EGP na drugo stran Luxorja

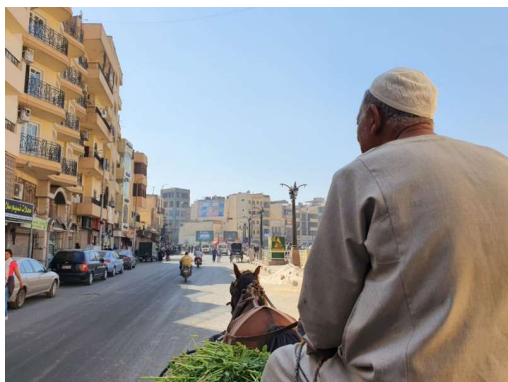
raftane feluke na reki Nil v Luxorju (SSKJ felúka - navt. trijamborna tovarna jadrnica z latinskimi jadri, v rabi zlasti v Sredozemskem morju: arabske feluke; obrežne feluke z razpetimi jadri))

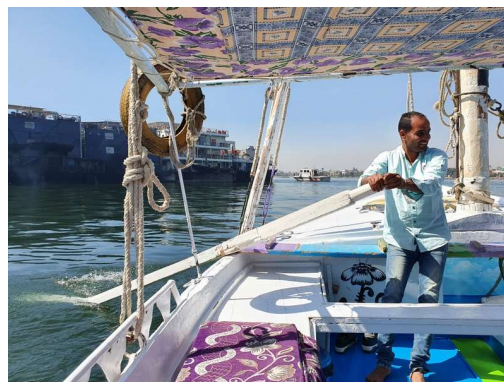
sprašujem se kaj so včasih delali čuvaji, ko še niso imeli mobilnih telefonov v rokah?

...če si ogleduješ Luxor z druge strani ... pričakovala sem, da bo Luxor bolj čisto mesto oz. vsaj okoli templjev in stebrov

malce se nama je že mudilo nazaj, pa sva sedla v kočijo za 1USD in bila hitro na cilju

...odpeljemo se s feluko (faraonski izraz za jadrnico), ker ni bilo vetra, smo šli na vesla...

dvigovanje jadra; jadro je navadno blago, ročno zašito; nobenih lahkih, karbonskih in kaj vem kakšnih jader ne uporabljajo za plovbo po Nilu

na jadrnici ima tudi v luknji posteljo, kuhalnik; medtem, ko smo sidrani sredi Nila čakali na veter, nam je skuhal čaj

vožnja po puščavski cesti-asfaltirana, dobra cesta; levo je le zvoženo zaradi parkiranja

Asuanski jez

ribič na reki Nil

Ramses II cca 8m visok kip, guverner Elephantine, grobnica, itd... vse iz Nubijskega muzeja

6. marec 2020, petek

Asuan - Port Ghalib, Egipt

Začelo je pihati. Vidljivost v vetrovni puščavi je približno tako dobra, kot v megleni Ljubljani. Le, da tukaj diham prah, v megli pa vlago. Živela ekologija in z ogljikovim dioksidom nasičen zrak! Od prahu me bolijo pljuča, od vlage ne. Ali pa je to od koronavirusa, kdo ve? Kakorkoli, Tuaregi že vedo, zakaj jim izpod obleke gledajo le oči. In vrle dame si verjetno obraz na tem koncu sveta pokrijejo samo iz zdravstvenih razlogov. Verjetno...

Današnje aktivnosti so razvrščene po pomembnosti. Najprej šoping. Potem nubijska vas. Tokrat greva na drugi breg Nila z avtom. Za feluko je preveč vetra, na reki so pene in zaradi slabe vidljivosti, se lahko zaletimo v krokodila in potem bo štala. Kaj pa če v sebi nosi koronavirus in od strahu kihne direktno v nas? Plavajočih kontejnerjev iz Kitajske, okuženih s tem zlobnim virusom, tukaj na srečo ni.

Nubijska vas je nategunac. To je en sam velik souvenir shopping in camel ridding. Simpatična punčka, ki je komaj videla v avto je lepo prosila, za fotografiranje. In ko je bilo to narejeno, je začela prodajati obesek za ključke. To je bilo pričakovati,

nisem pa pričakoval, da bo lepo povedala "ena evro". Ne verjamem, da zna slovensko, verjetno sva z Vesno med foto sessionom izrekla to besedo in jo je v trenutku pobrala. Ni kaj, jezika se je treba učiti, dokler so možgani še mladi. Celega evra si ni zaslužila, pol ga je pa vseeno dobila.

V najino potovanje so se spet vmešali policaji. Danes vsaj desetkrat. Check pointi. Googlova teta nama lepo najde bližnjico, ampak na prvem check pointu s policijo so že pogajanja, ki jih po krajšem naporu dobiva midva. Čez nekaj kilometrov nama gre slabše od rok. Strumen vojak, stoječ ob rampi čez cesto in pod tablo z napisom "Military area, entry prohibited", se ne da pretentati. Pokliče šefa na pomoč in ta prevajalca ter opazovalca. Potem glasujemo. Midva sva gladko preglasovana. Pri njihovi vojski je red in ne tako, kot med našimi poslanci. Še na enem check pointu so naju hoteli zavrniti in poslati na daljšo pot, pa sva bila tokrat bolj resna sogovornika. "Zakaj?", jih pobaram. "Zato, ker je nevarno." "In kaj je nevarno, saj sva se včeraj vozila tod naokoli?" "Danes piha in se nič ne vidi." "Ok, fante, sva iz Ljubljane in navajena na meglo." "Aha, ampak tole je res samo za zelo dobre voznike." In v tem trenutku se vmeša Vesna: "Moj mož je dober voznik, on vozi tudi po Kairu." Brez besed se nama spoštljivo umaknejo, pot je prosta. Tudi za kolono, ki se je naredila za nama...

Prvotni plan, da prespiva na Rdečem morju nekje v bližini vojaške postojanke Bernice sva spremenila. Zaradi zapletov okoli za javnost zaprte ceste, sva pozna. Pot, po kateri morava iti, naju pripelje v Marsa Alam malo po sončnem zahodu in prenočišče bi morala iskati ponoči. Raje se odpeljeva na Malo (to ponoči najdeva brez težav) in bova jutri naredila enodnevni izlet v narodni park Wadi El Gamal. Itak imava avto z unlimited mileage. Sami so si krivi, kaj pa vojsko postavljajo nama v napoto, pa ne bodo zaslužili s hotelom.

Zaslužili so pa z večerjo v Port Ghalibu. Odlična oštarija, samo lučaj od resortov, postreže z božansko hrano in domačinskimi cenami (za morsko večerjo z več hodi, tudi takimi z jastogom, sva z zelo bogato napitnino vred plačala slabih 23 evrov). Dva meseca je šele odprta in lastnik se ob klepetu pri odhodu pohvali, da ima vsak dan več gostov. Verjamem, da res. Za razliko od precej praznih resortnih birtij, se je njegova v dobri uri, ko sva bila tam, precej intenzivno polnila. Skoraj izključno s turisti.

čprav je danes v Asuanu kar fajn pihalo, se je celo kakšna feluka našla, ki je vseeno izplula

v Asuanu nešteto mini kruzaric in ostalih plovil; veliko križarjenj ima tukaj začetno ali končno postajo

nizki jez v Asuanu, prvi narejeni na tem koncu

nubijski mladenič s polno kameljino hitrostjo skozi nubijsko vas

nubijski deklici, najprej fotografiranje, potem pa prodaja spominka :) že od malega se uči ta posla ...

ena izmed kontrol kjer mora Tone razlagati kam greva in tako xxxtič ... najbolj hecno je, ko vprašajo Toneta kako mu je ime in potem to zapišejo (samo ime!); birokracija - saj ne vedo zakaj in kako :)

center mesta Edna

barcelonski nogometaši popularni vsepovsod :) ; tukaj sva se ustavila na kavi, večina pa je bila na šiši

puščava, puščava, potem pa kar naenkrat džamija pa nekaj hiš ...

veliko dreves v puščavi, včasih kar v liniji, kot bi jih kdo namerno posadil (pa jih niso)

pretežni del poti iz Edne do Marsam alama je bil tak asfalt ... za šoferja zelo naporna vožnja, če si hotel priti s celo gumo na cilj

našla dobro ribjo restavracijo; na fotki ribja juha z rakom (odlična!), v lončeni posodi pa gratiniran tajin s kozicami ; seveda zraven pa še solata, namazi, pa riba na žaru, riž, ...vse odlično in za nizko ceno; mislim, da bova ponovila obisk

7. marec 2020, sobota

Port Ghalib - Wadi el Gamal - Port Ghalib, Egipt

Ko zjutraj pomolim nos iz podpalubja, vidim zanimiv prizor. Ptički par si je na sosednji jadrnici omislil gnezdo. Na sidru. Prav žal mi jih je, ampak, ko se bo sosed vrnil in izplul, bo ptičje družinske idile nepreklicno konec. Pa naj bodo ptički mladički že izleženi ali pa še ne.

Wadi el Gamal je najin današnji cilj. Če sploh lahko temu rečeva cilj. 130 km proti jugu se zapeljeva, vmes narediva pit stop v Marsa Alamu in v narodnem parku zavijeva v Sharm el Luli. Primerno sidrišče, za plavanje pa ni. Šarmanтни Lulček je military area in fantek v uniformi (tokrat brez flinte pod pazduho, hmmm?) nama lepo razloži, da ta han ni namenjen turizmu. Včerajšnje demokratično glasovanje, kjer sva bila hitro preglasovana s 4:2, nama je dalo vedeti, da se na demokracijo pri vojski nima smisla sklicevati in sva raje nadaljevala z vožnjo proti jugu.

Čez 7 km (kar je v tukajšnjih razmerah "takoja za vogalom") je plaža. Zavijeva nanjo. Ampak. Okoli deset ali petnajst ljudi je že tukaj, to ni za naju. Kar na divje nadaljujeva preko sipin nekaj sto metrov dalje. Najin Nissan Sunny avtomatik to zmore brez napora. Tam sva sama. Plaža po pe-esu, laguna po pe-esu, temperatura po pe-esu. Vesna v vodo in po uri iz vode. Ni navdušena nad snorklanjem v narodnem parku. Pravi, da je še pri naši marini bolje. No, fotk je pa vseeno spet toliko, da bo noč, ki prihaja, zanj precej kratka.

Še v divjino parka sva hotela, pa naju je ranger opozoril, da bo brez 4WD to težka naloga. Poskusiva in se že po sto metrih strinja z rangerjem. Ni dosti manjkalo, da bi obtičala v mivki.

Nazaj grede v Marsa Alamu nekaj pojeva in kupiva smešno poceni brazilsko govedino. V Port Ghalibu nabaviva še bencin za outboard (po 43 evro centov za liter) in ogromno hrane. Takoja, ko sva izven resortov, so cene zmerne, da ne rečem nizke. Le avto je potrebno imeti, da se do teh koncev lahko pride.

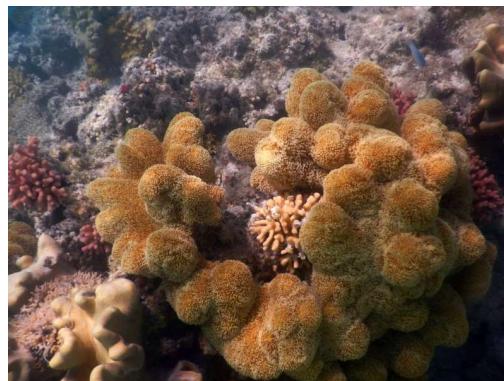
In avto sva ob osmih zvečer, po prevoženih 2600 kaotičnih (na nekaterih delih resnično zelo kaotičnih!) kilometrih, vrnila v enakem stanju, kot sva ga prevzela. Na začetku ni bilo lahko, ko pa se človek enkrat navadi sistema vožnje, je skoraj tako, kot bi vozil doma. Le udarne jame (bolje rečeno udarne izrezanine) in ležeči policaji so neskončno moteči. Ampak, to je del njihove prometne kulture. Tako, kot v Peruju.

In daleč-daleč od česar koli nevarnega je potepanje po deželi egipčanski. Tako nekako, kot bi se vozil po Sloveniji in precej bolj varno je potepanje tukaj, kot po Združenih državah, na primer. Še najbolj nevarni so bili policaji, ki so naju en dan spremljali. Stalno so se motovili okoli nas in sem moral paziti še na njih. Kot da nimam dovolj opraviti že z izogibanjem oslom, konjem, mopedom in tuk-tukom. In šleparjem in "traktor road trainom". In otrokom, ki se igrajo na prehitevalnem pasu avtoceste. Enkrat je policijskemu terencu celo počila guma in so naredili celo štalo sredi ceste. In midva sva bila potem del te štale, hic! Prav vesel sem, da sva se jih uspela znebiti.

In kaj sva videla, kaj doživela? Nabavila sva kontroler! (Mimogrede, danes, po dveh tednih, je nekdo odgovoril na Whatsapp, da je našel kontroler in da naj poveva, kdaj ga prideva iskat. Neverjetni so!) In videla sva življenje ob Nilu. To je doživetje! Glavne egipčanske atrakcije pa, vsaj name, niso naredile vtisa. Ok, za videti je, če si ravno tam, kaj več pa ne. Zlajšana tema, ki sem se jo že vse naučil v šoli.

na sosednji barki si na sidru delata gnezdo - črni ptič je kar iznajdljiv, da najde toliko suhe trave

nekaj malega reefa sem pogledala, na žalost kar kalna voda in nič kaj dosti življenja pod vodo

na plaži je bilo bolj malo ljudi..

morje je bilo toplo in je bilo prav fajn po dolgem času malo pretegniti roke in noge

še nekaj fotk od včeraj ... na nizkem jezu pri Asuanu je bilo dvigalo še iz leta 1982 od slovenskega podjetja Metalna

nešteto turističnih plovil na nizkem jezu Asuana

načičkane nubijske hiše v Asuanu, namenjene turistom

lokomotiva za prevoz po ozkotirni železnici v Asuanu; trenutno je imela naloženih kar pet vagonov sladkornega trsa

kamele v nubijski vasici pri Asuanu - verjetno namenjene bolj turistom

pastir ovac ob reki Nil

8. marec 2020, nedelja

Port Ghalib, Egipt

Vodo moram dotočiti in to se na Mali dela na premcu. In kaj vidim? Ptičji par je naredil poglobljeno analizo, kje postaviti gnezdo, preden se je odločil za sosedo. Očitno je bila Mala v resnem špilu. Vsaj po količini gvana na premcu (in, na srečo, samo na premcu). Kar nekaj časa sem potreboval, da sem zribal tisti kvadratni meter palube nad sidrnikom.

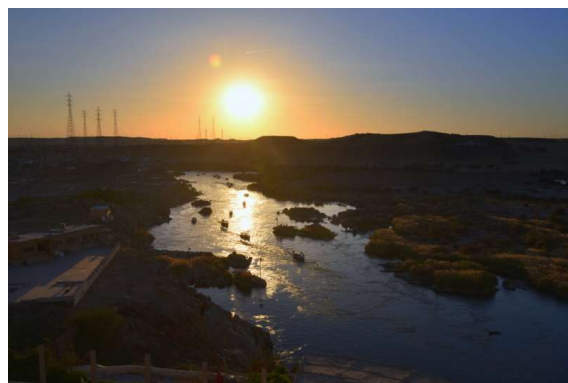
Potem se z Vesno razdeliva v dve interesni skupini. Danes je osmi marec, dan žena po klasifikaciji Združenih narodov in ona si za praznično darilo privošči barvanje frizure. Kljub resortnim cenam, je še vedno bistveno ceneje, kot v Ljubljani. Z enako uslugo. No, za dame je usluga pravzaprav še boljša. Tukaj so frizerji moški. Saj, zato sem pa jaz panično letel k frizerki v Ljubljani, le nekaj dni, preden sva odletela v te čudne kraje.

Jaz se spravim montirat kontroler. Skoraj dvakrat večji je od prejšnjega in to na majhni barki običajno povzroči težave. In tudi tokrat jih je. Ok, ga bom montiral pa na drugi konec barke - tam, kjer sta že dva polnilca. Do sem vse lepo in prav. Problemi se skrivajo v podrobnostih. Da prestavim kabel (tisti, ki poteka preko cele barke od panelov do kontrolerja), moram razstaviti salon. Da ga lahko razstavim, moram odmakniti vso hrano, ki je po omarah. Da jo lahko umaknem, moram najprej narediti prostor drugje. Never ending story! Štiri ali pet ur je trajala montaža. Namesto pol urice, kot sem računal, hic!

Počasi bo potrebno izpluti. Eni sosedje gredo v sredo, drugi čez dva tedna in tretji čez tri. Midva pa enkrat vmes. Do takrat morava najti nekoga, da nama očisti podvozje (nekaj brade se je naredilo, letos bo farbanje podvozja obvezno) in zamenjati moram olje in filtre. Na outbourdu pa tudi cink protektor. Še postanke načrtujem in v akcijo z agenti!

povzetek zadnjih 7 dni: 2600 km prevoženih - Egipt je velik; agriculture cesta je naporna, poleg tega, da je slabe kakovosti, je zelo prometna z vsem kar je možno; ampak vredno je voziti se ob tej t.i. kmečki cesti - občutiš dnevni utrip življenja Egiptčanov

vsaj deset plovil s turisti sem naštela, ko so plule ob sončnem zahodu v Asuanu

škrepec na feluki je iz lesa

dokler ni prišel pomočnik je Sayedu pomagal krmariti Tone

avtobusna postaja na agriculture cesti

obcestna postojanka s pijačo (čaji, sokovi)

eno izmed policijskih vozil katero smo morali spremljati

center mesta Luxor - pričakovala bolj čisto, urejeno mesto glede na maso turistov, ki prihaja sem

9. marec 2020, ponedeljek

Port Ghalib, Egipt

Ni vse tako lepo, kot izgleda. Dnevnik bom moral pisati pred spanjem in ne na zalogo takrat, kadar imam voljo in čas. Ob sedmih zvečer se je zamašil sekret. In ob enih zjutraj je bil dokončno odmašen. Vmes pa mukotrpno razstavljanje drekovodov, čiščenje ventilov, cevi, ki so bile popolnoma zamašene s kamnom in potem še bolj mukotrpno ponovno sestavljanje. In da ne omenim, kako prijetne dišave se vijejo iz zamašene drekovodne lajtunge!

Neplanska dela, ki so se začela sinoči, se nadaljujejo danes. Plansko sicer nameravam vstaviti v bilge lajtungo filter. Ko sem bilge pumpo v Izoli naštilal, sem spregledal filter, kasneje sem ga pa vedno pozabil kupiti, ko sem bil po čendlerijah. Letos sem ga prinesel s seboj. To je bilo veni vidi vici. Plansko. Ampak. Neplansko pa vidim, da je počil en drug filter. Filter pred črpalko sveže vode. Takega pa nimam. A-joj! In v tej čulukafriji ni šans, da nabavim karkoli. Gorila tape in sekundno lepilo stopita v akcijo. Upam, da pokrov filtra s to protezo zdrži nekaj tednov, da se prebija v kakšno bolj prijazno deželo. Ma, počutim se kot sredi oceana, tudi tukaj tisoč milj naokoli ni spodobne navtične trgovine. Vsaj jaz ne vem zanjo.

Z agentom v Port Suez sem se zmenil in mislim, da bo dogovor držal. Potrebno se je zmeniti še z agentom tukaj. Potrebujem papir, ki mi bo omogočal čim bolj svobodno plovbo, brez javljanja in brez dodatnih plačil. In brez policijskega spremstva (for my security, only)! Tudi tukajšnji agent nama vse obljubi. Ampak, da naredi tisti papir, ki ga želiva imeti v rokah preden izplujeva, potrebuje pet dni. Bomo videli, kaj bo pritresel v petek. Petek je v tej deželi dela prost dan. Najbrž ob petkih ne delajo zato, ker so vraževerni. V petek smo trinajstega.

Ker sva se odpravila od doma z vodnim taksijem, se nameniva s Coco Transom še po kruh v mestece Port Ghalib, imenovano tudi Tower Vilage. Prevoz do marketa za domačine je 60 centov, prevoz do pol bližje gostilnice, kjer je skrajni doseg resortnih gostov, pa 1 evro. Logika? Logika! No, ko sva pa že ravno v domačinskem delu, pa še nekaj pomalicava. Poceni, dobro in veliko. In potem kuriva višek kalorij, posledica prehranjevanja z očmi. Na barko se vrneva peš.

Moja proteza na filtru vode ob povratku še ni suha in trda. Še bo treba počakati. No, zvečer jo montiram ne glede na vse. Upam, da se bo strdila tudi, če bo v vodi. Čakati v nedogled ne moreva, tekočo vodo potrebujeva. Zato pa odpade današnja planska menjava olja, v razkopani barki si ne morem privoščiti odprtje še enega gradbišča. Manjana.

oštarija kjer jedo lokalci; najprej sva kupila v pekarni nekaj podobnega bureku-sva mislila, da je to to; vendar je bilo le večplastno testo z medom - odlično; cena pa le 5EGP kar je 0,30€

fižol v omaki, juha z rezanci, riž, goveje meso, solata, tahin, sendvič z mesom, coca cola, le za 135EGP kar je 7,5EUR... itak nisva mogla vsega jesti, ker sva že prej jedla t.i. medeni burek

ta ptič bo verjetno kmalu pristal na krožniku polnjen z začinjenim rižem....

10. marec 2020, torek

Port Ghalib, Egipt

Planska dela danes obsegajo menjavo olja in filtrov. Prvič sem opremljen z električno črpalko za olje. Po vseh silnih Home Depotih sem jo iskal, pa nikoli našel. Dvesto plus evrov za marine grade črpalko, ki jo potrebujem enkrat ali dvakrat letno, pa nisem bil pripravljen plačati v čendlarijah. Saj tista ročna tudi opravi delo. Ampak. Zippy mi je tik pred odhodom postregel z informacijo, da jo imajo v Lidlju v akciji. Ni marine grade in cena se ne meri v stotakih. Niti v desetakah se ne, najstniška je. Priklopim jo na akumulator in motorno olje je izčrpano dok rekneš keks. Res nobel! Malo bolj me skrbi izčrpavanje olja iz sail drive. V navodilih piše, da ni primerna za gear lube. Poskusim lahko, menda? In priklopim cevi in vklopim črpalko. Dela. Obupno počasi sicer, ampak dela. In meni ni potrebno goniti vakuumске ročne črpalke (kjer gre še počasneje). Kakšno uro je pumpica potrebovala, da je izčrpala vse olje. Tudi v redu. Rezime? Jezen sem na Lidl, da ni imel te pumpe v akciji že pred desetimi leti...

Sosed Aldo je prišel na krajši obisk in izmenjala sva nekaj izkušenj. Gospod bi se rad vrnil k ženi, pa ne ve, kako bi to lahko storil. Z barko bi rad čim prej prišel do Krete, od tam pa z letalom domov, v Italijo. Pa je vpet v egipčanske birokratske mline. Čaka papirje. Njegova žena je učiteljica in so ji dali šolo v karanteno. Pravzaprav so dali celo Italijo v karanteno, hic! Sedaj ugotavljam, da sva konec koncev imela še obilo sreče, da sva odpotovala tik pred zdajci, ko so bila letališča še odprta. Upam, da bo pomladansko sonce čim prej pregnalo tole gripo in da bo eno orožje manj v trgovinski vojni med Zahodom in Kitajsko. Delnice so že tako dovolj padle.

Vesna se je zmenila s potapljačem za čiščenje podvozja. Samo brado naj odstrani, toliko da se bomo premikali približno normalno hitro. Antifouling premaz bom delal drugič. Poleg tega še balansira in se meni umika. No, ne meni, gradbišču. Popoldan delava oba in po večerji greva oba v kino.

v ozadju koralni greben

11. marec 2020, sredo

Port Ghalib, Egipt

Nekaj delam službeno, nekaj pucam lajtungo sekreta, hic! Ker je barka v morju, sva jo zadnjič čistila pri zaprtem ventilu. Logično. In logično je tudi, da potem nisva očistila tako, kot bi lahko, če bi bil ventil odprt. In danes, le dva dneva po končanju neplanskih del, so bila na sporedu spet neplanska dela. Tokrat so trajala slabe pol ure. Samo ventil sem še dodatno očistil in veče spet požira, kot mora. In ker sem to moral narediti tako, da sem ga vmes tudi odprl, sem v bilge

natočil nekaj morske vode. Pa bom lahko praznil bilge. Neplansko. Lotil sem se postoriti še "fine tuning" solarnega chargerja. V ta namen se na računalnik naloži software, ki potem ne dela. Sledi nalaganje driverjev. In še enih. In potem je komplek povezan s kontrolerjem. Samo. Nastaviti pa stvari še vedno ne morem. Dokler mi ne klikne, da so software delali Kitajci. Vse jasno. Ko namesto pike vpišem vejico (in mi piko prikaže na zaslonu), začne zadeva čudežno delati.

Sledi sprehod do Marsa Mubarak, oh-in-sploh potapljaške destinacije dobre pol urice peš hoje od nas. Alternativno, 40 evrov za prevoz z barko. Tam se gledajo dugongi, morske krave s podnapisom if-ju-ar-laki. In potem četica plava od korale do korale. Lepo v vrsti, eden in po eden. Okoli deset velikih potapljaških bark je privezanih na reef, po tri in tri so raftane. Vsaka s tovorom nekaj deset (kao) potapljačev. V najlepših časih, so nama povedali lokalci, so pod vodo peljali po 800 turistov na dan, vsak dan. Ali je to res "sanjsko potapljanje"?

Popoldan pride potapljač čistiti podvozje. Za začetek naredi nekaj fotk. Podvozje je prava goščava. Tri ure časa mu zabava vzame, ampak na uro je vseeno plačan kot car. No, ko konča, bodo ribe vsaj vedele, da je nad njimi Mala in ne reef.

Zvečer zavijemo s Thodet na večerjo. V domačinsko birtijo z imenom Aragosto. Mislim, da je Italijan Aldo razumel, kaj bomo jedli. In tudi lastnik gostilne je razumel, da sva pripeljala Italijane. Pogovor se je nadaljeval v Italijanščini. Še flaška avstralca (prešvercana s Thodetom iz Langkawija) v kokpitu Male in ura je odbila polnoč.

potapljač Merik se pripravlja na čiščenje trupa Male

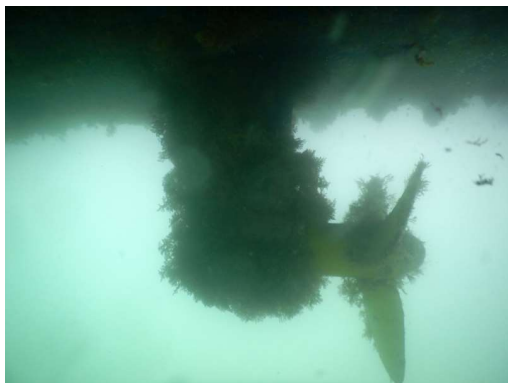
imel je oblečena dva sloja oblačil ... ker je menda mrzlo in oblačno ... in jaz naj grem snorkljati v kopalkah?

v treh mesecih je Mala čisto zaraščena - se pozna, da je morje tukaj bolj produktivno kot je bilo lani na Samosu

...in takole zgleda po čiščenju - kar v redu, je pa nujno letos potrebno narediti antifouling

pa še iz profila ... v tem stilu je tak cel trup

danes je bila zelo slaba vidljivost tukaj na našem koncu, niti ni bilo prave svetlobe ... ni lahko delo v teh pogojih, pa še prijeti se nimaš kam

12. marec 2020, četrtek

Port Ghalib, Egipt

Koronavirus nas je okužil. Luko so dali v karanteno. Nihče ne sme ven. Baje zaradi izredno slabega vremena in orkanskega vetra. Neuradno pa zaradi koronavirusa. Tako se šušlja po koloarjih. Kako si lahko drugače razlagamo, da v lepem sončnem in popolnoma brezvetrnem vremenu ne sme izpluti nobena barka. Temu bi lahko rekli tudi, da deluje koronavirus pod krinko.

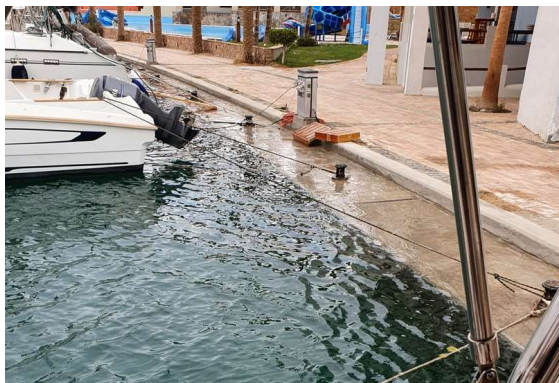
V okolici Kaira je res močna depresija (983 mb) z močnimi vetrovi in vrli Egipčani so zaradi varnosti zaprli vse luke (for-my-sekjurití-of-kors), ne glede na morebitno gospodarsko škodo, ki jo bodo s tem povzročili potapljaškim barkam. Podobno, kot so povsod po svetu uvedli množico neumnih prepovedi zaradi tega, da bi preprečili širjenje korona virusa. Tudi s tem so povzročili ogromno gospodarsko škodo! In meni zbili vrednost mojih naložb, kar mi je konec koncev precej bolj pomembno, kot nevarnost, da se okužim z gripo.

Sem se pa tudi resno lotil preventive proti koronavirusu. Tole sem prebral: "Globoko vdihnite in zadržite dih več kot 10 sekund. Če ga uspešno dokončate, brez kašlja, nelagodja in občutka depresije, je test negativen. Vsi bi morali biti prepričani, da imamo usta in grlo vlažna, ne suha. Vsaj vsakih 15 minut spijte nekaj vode. Tudi če virus pride v usta, ga bo voda ali druga tekočina odnesla v želodec, kjer ga bo želodčna kislina uničila." In berem dalje. "Virus je neodporen na alkohol. Preventivno je bolje, kot vodo, piti Corona pivo z rumom. Če ne najdete dovolj močnega ruma (najmanj 67%), potem bo enako učinkovita dvojna doza običajnega ruma." Verjetno bo nekaj na tem. Na svetovni karti razširjenosti so Karibi bela lisa. Pa tudi centralna Azija. Tam se namesto dvojnega ruma uporablja vodka. In namesto Corona cerveze - tudi vodka...

Kakorkoli, danes zvečer smo v puščavi doživeli nevihto. Bliskalo je in grmelo, pihalo in padlo je celo nekaj kapljic dežja. Baje je dež tukaj zelo redek pojav, ki nastopi le dva do trikrat v letu. Torej je zadeva za v anale. Za anale je tudi to, da se nas je včeraj šest skupaj peljalo v tuk-tuku (ki je namenjen za prevoz dveh in šoferja). Nisem verjel, da bo motorček zmogel peljati v breg, pa je.

Ker je vleklo iz puščave je bilo ozračje lepo obarvano v čudovito oranžno barvo. Barka tudi. Zvečer nastopi plima. Polna luna je bila ravnokar in je skoraj še spring high tide (le kako bi temu rekel po slovensko?). Nekaj sto milj severno imamo zelo močno depresijo. Rezultat? V karanteni sva, me moreva z Male. No lahko, samo bi si zmočila noge. Pomol je pod morjem.

Čakava na papirje. Potrpežljivo. Birokrati imajo ogromno dela, saj jih razumem. Neutrudno delajo že vse od ponedeljka. Spisati morajo (no, prepisati iz vzorca) kar celo stran velikosti A4. Ko se med čakanjem ustavim pri Thodetu, mi Aldo potoži, da ne ve, kaj naj stori. Naj pluje dalje ali naj barko pusti tukaj. V Italijo trenutno ni možno vpluti. Ne bi pa rad zaplul v Sredozemsko morje, ne da bi bil siguran, da bo lahko kje tudi pristal. Brez nadležne karantene. Tale koronavirus je res že sila moteč!

izredno visoka plima... tokrat težko prideš z barke po pasareli (ni šans!), edina varianta odpreti platformo in stopiti v morje...

še peščenih nasipov se ne vidi, so vsi pod vodo; prvič se v tej marini srečujemo s tako visoko plimo

13. marec 2020, petek

Port Ghalib, Egipt

Ponoči je malo pihalo, pa ne preveč. Marina je res varna. Tudi preko dneva je zmerno vetrovno. Voda v marini je popolnoma mirna, le nekaj cm visok valček pljuska ob zadnji spoiler in naredi v podpalubju malo hrupa. Vreme je sončno, temperatura prijetna. Vse je nared za odhod. Le papirjev še ni. Hic!

Ni pa povsod tako lepo, 250 milj severneje, v Akabi v Jordaniji, poroča Anthem, vleče v sunkih do 48 vozlov in dostop do barke je zaradi breakerjev, ki so nastali v sami marini povsem onemogočen. Mogoče se bosta domov lahko vrnila zvečer, ko bo ta-hudo mimo.

Ob pol dveh se greva pogovarjati, kdaj bi lahko izpluli. Danes sigurno še ne, to mi je jasno že pred razgovorom. Niti ne jutri, mi zagotovi Mohamed. Morda v nedeljo. Ker je v Kairu nevihta, pri nas uradniki ne delajo. Ni varno. Vsaj tako nam pove agent - kar seveda lahko drži ali pa tudi ne. Osebnostno mislim, da ne. Kakorkoli, jutri popoldan bom s palube spral pesek, da bo čista sprejela sol že takoj naslednji dan. In potem v boj z valovi in vetrom.

Ker imam časa na pretek in ne vem, s čim bi se zamotil, sem si prebral kaj o koronavirusu meni Wikipedija. Takole je s to zadevo. Prenaša se izključno s kapljevino (kihanjem in kašljanjem) ali dotikom okuženega predmeta (in potem vtikanjem prstov v usta, nos ali oči). Meter in pol od okuženega človeka je popolnoma varno. Maske niso potrebne (logično, saj preprečujejo, da ti okužiš druge in ne obratno). Če nekdo ne kaže vidnih simptomov in ne trosi svojih kapljev naokoli, se ne moreš nalesti. Tako, kot pri gripi. Gripe so v epidemijah pokosile po nekaj milijonov ljudi (španska gripa celo sto milijonov, več kot prva svetovna vojna!), tako da si bo zgodovina tale koronavirus verjetno zapomnila predvsem po gospodarski škodi in ne po čim drugem. Panika, panika, panika in čoporativni nagon...

Danes smo dosegli rekord zasedenosti marine. Devet jadrnic nas je na privezih. V marini, planirani za tisoč privezov. Aldo bi rad malo podaljšal bivanje, pa so mu rekli, da ne more, ker so fully booked. Hmmm... In ko smo že pri rekordih. Tudi jaz sem danes dosegel nov osebni rekord. Še nikoli v življenju nisem bil tako star.

danes je že drugi dan, da potapljači niso šli ven

laguna je bila danes rahlo valovita, pa tudi pihalo je med 15-20kn, drugače pa nobene druge panike ni bilo ...razen, da imamo barko polno peska

ob oseki je barka krepko nizko

na fotki se sicer ne vidi, ampak zastava je res prašna ... bo treba veliko spirati in namakati....

14. marec 2020, sobota

Port Ghalib, Egipt

Anthem se je javil iz Akabe. Marino je včerajšnji veter skoraj uničil. Še vedno ne morejo na barko in še vedno ne vedo, kolika je škoda notri. Zunaj je močno poškodovana, a na srečo še plava nad vodo. Če bo vse v redu, bodo morda lahko odjadrali v Turčijo na popravilo. V Rdečem morju je to prej iluzija, kot realnost. Vetra v marini je bilo po napovedi 48 vozlov v sunkih. Toliko v poduk vsem marinskim korenjakom, ki so po marinah doživeli vetrove "sedemdeset in več vozlov" in končali kot zmagovalci nad naravo. Le kaj bi človek počel brez domišljije? In naivnih poslušalcev...

Koronavirus. Res ne morem, ne da bi bil vsak dan sprovciran s strani (pre)pametnih prijateljev. Na srečo pa, poleg skoraj samih nebuloz, obstaja na netu nekaj korektnih člankov na to temo. Vsi so si več ali manj edini, da je to umetno povzročena panika zaradi ekonomskih koristi. Z zlomom borze bo prišlo do prerazporeditve lastništva v svetu bogatih. Mediji, v službi njenega veličanstva, so bitko res prvovrstno izvedli. Ta viroza ni prav nič drugačna kot katera koli druga viroza in se prenaša s kapljicami ter (po)končuje s toploto. Ko bo vreme boljše in bodo ljudje zunaj, namesto da kašljajo eden v drugega, bo epidemija čudežno izginila (amapak takrat bodo ekonomske karte že premešane). Tako je s tem: če jo zdraviš traja en teden, če ne, pa sedem dni. Tudi smrtnost je (namenoma) potencirana. Če se jo pravilno računa, je podobna, kot pri gripi. In manjša kot na slovenskih cestah! Pa se vsi mirno vozimo naokoli...

Kakorkoli, popoldan se je veter spremenil iz zahodnika na severnik. V zraku ni več peska in čas je, da sperem barko. Sliši se enostavno, je pa precej dela. Za začetek je potrebno prebarvati vse vrvi in mrežo na ograjici. Iz čudovitih oranžnih odtenkov postane barva blede bela. In teak prebarvam iz črno-oranžnega v rjavega. Vse to se barva z vodo. Hja, toliko, v vse mogoče pore zažrtega, peska že dolgo ne pomnim.

Ko pade mrak in končava razgovor s sosedom iz Hamburga, je na sporedu še zadnji šoping hrane, zadnja večerja pri domorodcih ob Adam marketu, zadnje pивce s posadkama Thodeta in Joanne v eni izmed marinskih birtij in zadnjih nekaj flašk vinca rujnega na Mali - Aldo se je sicer malo upiral, Bruno je bil pa takoj pristaš take ideje. "Zadnje" je s podnapisom: v Port Ghalibu. In še opombo na dnu: če bova jutri res postala srečna lastnika težko pričakovanega papirja, ki se mu reče port clearance...

barka zaprašena s puščavskim peskom

zvečer pa med lokalce na večerjo

na žaru pečena govedina, kura, priloge standard: mešana solata, tahini namaz in njihove lepinje

15. marec 2020, nedelja

Port Ghalib, Egipt

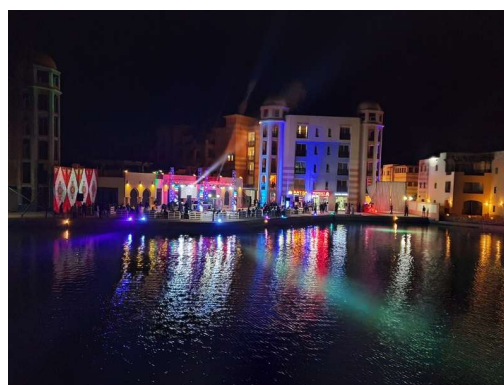
Danes naj bi z nekaj dnevno zamudo končno izplula. Naj bi. Do devetih dopoldan je še vse kazalo, da bo plan izveden. Pokličeva port, javijo se, v nekaj minutah pride ekipa z dingijem in začnemo se odvezovati. En član posadke se vkrca na Malo, da pomaga. In potem čakamo. Po eni uri čakanja in klepetanja, ostaneva sama. Posadka za odvezovanje se je odpeljala, eden čaka pri sesedih, potapljačih. Agent javi, da bodo papirji čez eno uro. Čez eno uro jih ni, jasno. In čez eno uro odide tudi zadnji član marinske ekipe. Vrne se jutri, pove. Bojim se, da je ta jutri manjana, avrio. Ah, ja, birokrati, birokrati. En teden že čakava, da naredijo en sam samcat papir. En teden! Namesto, da bi uživala v lepem vremenu, se kopala in sončila, se greva birokratske zanke in uganke. Dogaja se točno to, česar sem se bal. Prijetna klima, prijetni ljudje in komplicirana birokracija. In zakaj že bi mi bil potem Egipt všeč?

Ob štirih popoldan dokončno ugotovim, da ne bo nič s papirji. Mohamed se izgovarja, da se je pokvaril faks v Kairu (se faks sploh še uporablja?). Kasneje doda, da je problem v koronavirusu (ta tema mi gre pa sedaj že fino na jetra!). Mislim pa, da enostavno ni dorasel svoji vlogi in so vse to samo izgovori. Kakorkoli, dingi roma z davitsov v morje, pasarela pa naredi pot na kopno odprto. In potem greva naokoli.

Fedro, ki je včeraj odletel preko Kaira na Lanzarote, ni prispel na cilj. Na Lanzaroteju bi moral za dva tedna v karanteno in je zato raje v Kairu let spremenil in poletel v Atene. Aldo, ki se je odločil, da bo ostal v Port Ghalibu (in po možnosti letel domov v Italijo čez nekaj dni) je našel povezavo do Pise - štiri prestopanja, 29 ur. In danes mu je agent prinesel papirje, da lahko izpluje z barko (spotoma so mu izmerili vročino, hmmm...). Aldo ne bi izplul, midva bi rada izplula. On je dobil permit, midva ne. Koronavirus je še bolj obnorel svet, kot Mundial.

reklama v koraku s časom

danes koncert z zelo znanim asuanskim pevcem, trebušna plesalka in ostali plesi

mi smo to gledali kar z mostu; do polnoči je bila glasba, mi smo prizorišče prej zapustili

16. marec 2020, ponedeljek

Port Ghalib - Marsa Toronbi, Egipt

Sinoči ob osmih zvečer sem dobil Whatsapp obvestilo, da je prišel papir. Izplujeva lahko naslednji dan takoj zjutraj, zgodaj zjutraj, mi zagotavlja agent. Izplula sva ob enajstih, hic! Ob devetih sva se smela prestaviti na fuel dock in ob enajstih so bile vse birokratske ovire premagane. Res temeljito so zadevo pripravili. Tisti papir, ki je priromal iz Kaira po žici, je marinski uradnik izročil Vesni z orokavičenimi rokami. Tudi, če se je virus pritihtapil skozi kibernetiki prostor, so ga rokavice ustavile. Vse za varnost gostov!

Kakorkoli, sedaj imava končno pravico pluti kjerkoli po Egiptu dokler imava vizo, še slaba dva meseca, torej. Saj, toliko časa pa tudi potrebujeva, da bova deželo lahko zapustila. No, zapustila jo bova že lahko, samo drugam naju ne bodo pustili brez karantene. Maja, računam, bo sonce pregnalo zlovešči virus prehlada. In, prepričan sem tudi, da nimajo povsod po svetu tako populističnih in ksenofobnih vlad, kot v Deželici. V Egiptu (vsaj v delu Egipta, kjer sva midva) življenje poteka povsem normalno. Če ne bi bilo drastičnega upada turistov iz Evrope, za virus še slišali ne bi.

Izplujeva v veter. Do prvega sidrišča je 8 milj in to premotorirava. Neugodno je. Štiri bofori so že naredili dovolj strm in kratek val, da nekajkrat fino nabijeva. Bolje bi bilo, če bi jadrala, se mi pa za tako kratko razdaljo ne ljubi dvigovat jadra in potem orcati točno v veter.

Ob enih sva sidrana, ob dveh je Vesna pod vodo in ob pol štirih je zunaj. Svetloba je dobra, morje pa ni ravno kristalno čisto. Reef sta Bruno in Fedro pohvalila, tukaj sta bila na organiziranem izletu. Vesna se strinja z njuno oceno, čisto spodoben reef, pove. Le, da ni videla nič novega. Moja zanimacija je precej drugačna. Naredim znanstveno raziskavo novega oglja, ki sva ga kupila na Kastelorizu in od takrat še nisva imela prilike za testiranje. Menda je odlično, le težko ga razžariš. Tale "težko" bi bilo bolje preimenovali v "nemogoče". Vse živo sem poskusil, pa mi ni uspelo. Na koncu sem obupal in ga lepo pospravil v locker, brazilsko govedino pa spekel na odličnem namibijskem oglju iz Etoshe.

Veter se je zvečer popolnoma umiril. Vroče je. Razmišljam, da bi prižgal ventilator. Malo vala prihaja okoli ovinka in sidrišče je zato ravno prav zibajoče, da bo spanec prijeten.

popisovalec števec ima več stvari v svojem opisu del in nalog, med drugim tudi pomoč pri privezovanju plovil

Araf z vodnim taksijem pomaga tudi pri privezovanju; me/naju je pa Araf vedno pripeljal s taxijem (ki je za nas brezplačen) do vrat Male;

Mala na privezu črpalke; privez moraš plačati: 5 USD - tako je na ceniku

Araf (desni) je vedno nasmejan...so se mi nastavili za spominsko fotko

hotelska plaža v Port Ghalibu, dostop do nje imajo izključno le hotelski gostje

Port Ghalib za spomin...

sidrišče Marsa Toronbi - na obalo menda ne smeja, ker je tam vojska

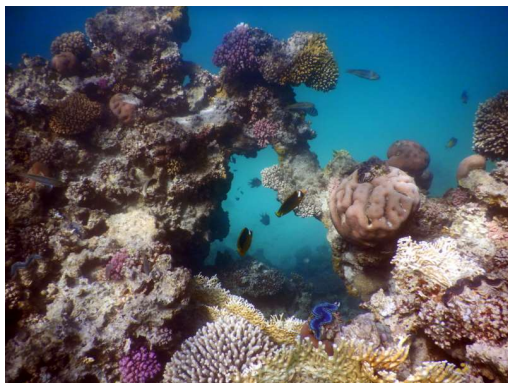
ribiških plovil je kar nekaj v zalivu, očitno domačini smejo hoditi tam naokoli?

več reefov je v tem zalivu; nekateri boljše, drugi slabše ohranjeni

no, jaz sem še pod vodo z masko :) ... malo hec ne škodi, pravijo, da je smeh pol zdravja

sem se pa malo zaplezala med koralami in komaj našla izhod

našla tudi nekaj mehkih koral ...

17. marec 2020, torek

Marsa Toronbi, Egipt

Noč je bila idilično mirna. Jutro tudi. Če želiva naprej, morava storiti to zgodaj zjutraj, kasneje se bo dvignil veter. Ampak, ko je pa tako lepo spati. Ob osmih je prepozno. Že vleče. Danes ostaneva kar tukaj. V samoizolaciji. Avtokaranteni, bolj kumštno povedano. In bova delala od doma. Predpise je pač treba spoštovati, četudi so iz prekomorske dežele. Prekomorski deželi se reče tudi zamorska dežela. In njeni prebivalci so, jasno, zamorci. Iz naše perspektive so torej zamorci Evropejci. Hja...

Sedaj imam časa na pretek, pa je mirno kar se tiče dela. Vesna zaključuje bilance, ona ima nekaj več za početi. In ona gre pod vodo. Na drugo stran, kot včeraj. Tukaj so reefi vse naokoli in verjetno lahko ostaneva cel teden, ne da bi se snorklanje ponavljalo. Kako enostavno je snorklati iz barke! Pa tudi precej ceneje je, ker se ni potrebno udeleževati čoporativnih izletov.

Dopoldan je mimo prijadrala jadrnica. Tako sem se razveselil pogleda nanjo, kot če bi bil kje na osamljenem atolu. Kar sedel sem na palubi in jo opazoval skozi durbin. In žalosten sem bil, ker je plula mimo. Aldo mi je javil, da se ni ustavila v Port Ghalibu. Očitno so se odločili, da se v Egiptu sploh ne bodo ustavili.

Vesna je med snorkljanjem dobila družbo podvodnih ribičev. Na obali je vojaška postojanka, pa domačini mirno plavajo ob reefu in lovijo ribe. Na dah sicer, a vendar. Menda je to v narodnem parku strogo prepovedano. In po egipčanski zakonodaji so vsi reefi narodni parki.

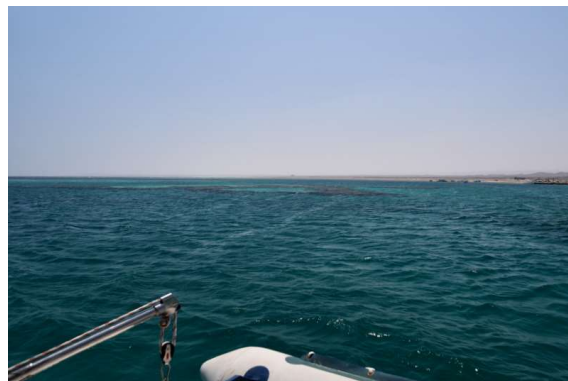
juhej jadrnica - bomo imeli družbo?žal ne - čeprav je fajn nabijala v val, se ji je očitno mudilo naprej, pa še na AISu ni bila

kot zgleda nihče ni v tem stolpu ...

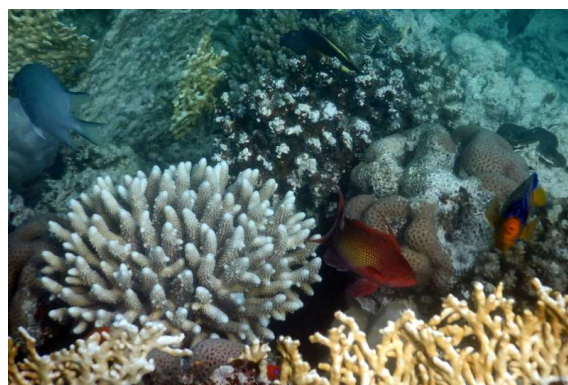
na obali ni nikogar videti; vsi na prisilnem dopustu ali opuščena baza?

vse naokoli sami reefi, reefi ... samo v vodo skočim in že plavam med ribami in koralami

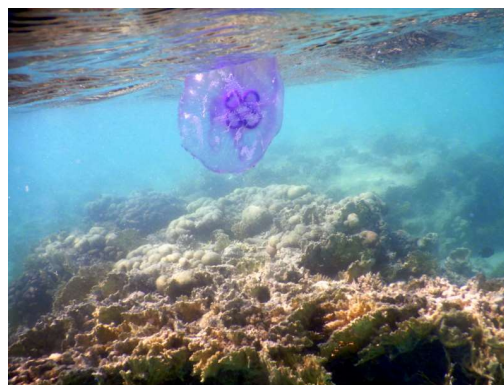
majhne zelene ribice v vijolični koralih ...lepi kontrasti

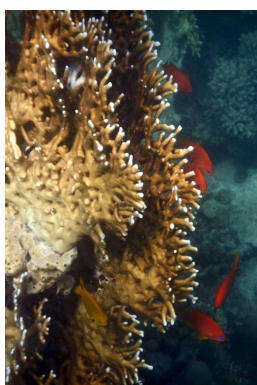
rdečka lepota

le kako je zašla ta guma sem ?? grozno ... upam, da jo korale kmalu obrastejo in ne bo več kvarila izgleda okolice

danes je bilo pa ogromno meduz, včeraj niti ene

danes je bilo kar kalno, verjetno zaradi vala....rdečke so se mi ves čas skrivale za koralami :)

živobarvne školjke

napihnjenka se mi je spretno izogibala ... saj vem, da me že imate dovolj s temi ribami, si je pa fajn oči spočiti

danes sem se kar namučila s plavanjem, ker je bil stalno val

18. marec 2020, sreda

Marsa Toronbi, Egipt

Kitajec Han je včeraj priletel iz Kenije z zadnjim letalom za Egipt, Italijan Aldo leti nocoj z zadnjim letalom v Italijo. Potem bo zračni prostor na Egiptom zaprt. Bi rekli, da imata oba srečo? Ne, oba sta pametna in znata v kriznih časih vleči prave poteze. Samo upam pa lahko, da bo Han dobil papirje dovolj hitro in bo lahko izplul v Sudan preden bodo tam zaprli luke in uvedli karanteno.

Še nekaj statistike: tukaj je okužen vsak pol milijonti človek. In ta mora priti v mojo neposredno bližino in kihnniti vame. In potem bom imel vročino in bom kašljal in po dveh tednih bom zdrav. In imun za celo življenje. V nekaj tednih sem bil na manj kot meter in pol oddaljen od manj kot sto ljudi. Statistično gledano se bom torej okužil šele okoli leta 2062, ko bom star 102 leti. Nič hudega, kaj več itak nisem planiral živeti.

Midva sva danes ostala na sidrišču med reefi. Na varni razdalji slabe pol milje se nama je pridružila potapljaška barka. Torej je vseeno na tej obali še nekaj turistov. Nisva še popolnoma sama. Razen, če imajo domačini redni letni trening? Kakorkoli, tukaj lahko ostaneva še kar nekaj časa, preden bodo zaloge Cabernet Sauvignona pošle in se bo potrebno premakniti kam v bližino trgovin. Glede vremena tudi ni težav. Do vikenda imava napovedane podobne vetrove, kot te dni, potem bodo iz južnih kvadrantov in brez težav se bova prestavila proti severu. Do konca meseca je kar nekaj priložnosti za plovbo proti Suez. A kaj, ko morava čakati, da se evforija s koronavirusom konča. V nobeno državo ne moreva, ne da naju bi dali v karanteno.

Jeva zdravo, meso in zelenjavo. Kruh si pečeva sama (no, peče ga Vesna in moram jo pohvaliti, da je bil današnji zelo dober), za zajtrk imava še nekaj salame divjega prašiča, kar tudi ni slabo. Siri so egipčanski in so korektno dobri. V trgovino nameravava po hrano zaviti naslednji teden. Če bodo luke odprte in bova lahko pristala v Hurgadi. Če ne, potem pa plan B. Ampak, tega si morava šele spomniti...

zjutraj ena skodelica kave

...potem pa domači kruhek iz plinske pečice; kar dve vrsti sem spekla; kruhomat se je že 2 tedna nazaj pokvaril; upam, da dobiva plin ...

pa še par včerajšnjih fotk - malo za popestritev: na fotki clownfish med mehкими koralami

Regal angelfish se mi vedno hitro skrije

19. marec 2020, četrtek

Marsa Toronbi, Egipt

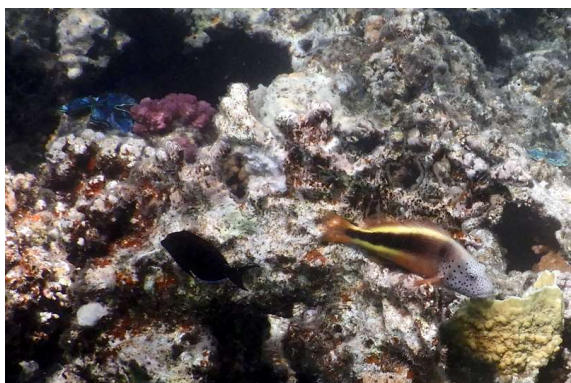
Pogledam, kam se da sploh pluti z barko. Noonsite je objavil spisek držav, pogled nanj pa ni vzpodbuden. Praktično povsod je "closed" ali pa "restrictions (quarantine) applies". Tole je sedaj pa že res sitno. Če sva do sedaj lahko živela normalno, ker se nisva pridružila masovni histeriji, so mi začeli z izrednimi razmerami omejevati gibanje. To pa ni več v skladu s človekovimi pravicami. Ampak, v vojni je človekove pravice precej težko uveljavljati po mirni poti. Izgleda, da bo potrebno kar nekaj napora, da se bova izognila vsem zankam in ugankam administrativnih ukrepov. Če se sploh bova lahko?

Tukaj sicer niso na sporedu tako striktni ukrepi, kot v Deželici, je pa tudi veliko stvari zaprtih. Kako resno so se muslimani lotili boja proti koronavirusu, pove dejstvo, da nekateri nosijo zaščitne maske kar preko celega obraza. Predvsem ženske. In to počnejo že stoletja. Dovolj zgodaj so se začeli pripravljati na pandemijo. Le kako so vedeli, da bo letos izbruhnila?

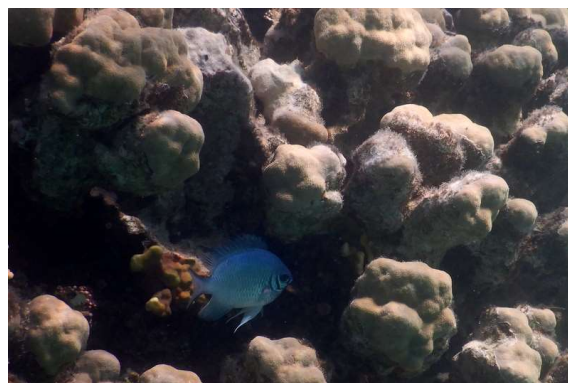
Študiram karakterje ljudi okoli sebe. Z nekaterimi se da pohecati, drugi pa sploh ne razumejo šale in so vsi prestrašeni. Situacija me spominja na vojno za Slovenijo, kjer so bili še nekaj tednov pred vojno vsi junaki, med samo vojno so pa že ob nedolžnem poku nadzvočnega letala bežali v zaklonišča in sem komaj našel dva, da smo lahko nadaljevali s tarokom. Racionalno gledano, edino pametno početje v taki situaciji. Le nekaj jih je ohranilo trezno glavo in mirne živce in se pripravilo za čim bolj enostavno preživetje v relativno težkih pogojih. Večina pa si ne zna sama pomagati in panično sledi ljubljenu vodji. Ja, to so najboljši vojaki. Pravzaprav, edini uporabni vojaki, kanonfuter. Za delodajalce je to izredna priložnost, da ocenijo kateri delavci so inovativni in kateri so kimavčki. V stabilnih razmerah je to včasih sila težko.

Ima pa viruso-panika tudi nekaj prednosti. Če bi slučajno coast guard hotel kaj težiti, bom dvignil rumeno Q zastavico. Quarantine flag jih bo, prepričan sem, pregnala. Če se bodo vseeno preveč približali, bom pa malo popra povohal. Potem se bodo v trenutku razbežali, ko bom začel kihati. To so soldati, ti mislijo tako, kot jim je naročil starešina.

Od virusa v realnost. Danes je popolnoma enako, kot je bilo včeraj. Sonce sije z neba in veter piha iz severa. In tudi jutri bo enako. Na sidrišču imava mir. Sama sva. Vesna balansira in ddv-ja, jaz sem nekaj naredil na zalogo. Električne imava v izobilju in že pred poldnevom so akumulatorji popolnoma polni. Zaenkrat naš nov solarni polnilec dela v redu.

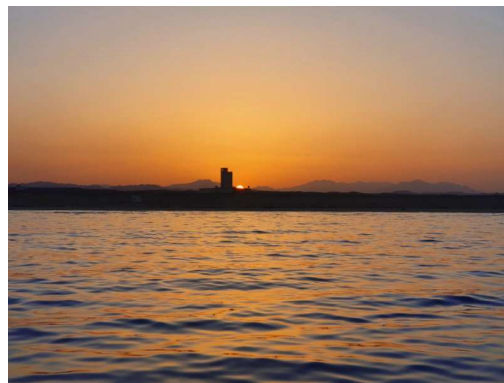
sem si zadnjič kupila knjižico rib v rdečem morju, da vsaj vem kakšna imena imajo; ta na fotki je freck hawkfish

Pale damsel se vedno nasrši, ko te zagleda

mehke korale

v najini okoli ni kakšnih objektov za fotografirati, sonce pa vedno zahaja za tem stolpom, tako, da nimam nikoli lepega sončnega zahoda

20. marec 2020, petek

Marsa Toronbi, Egipt

Elektrike imava na pretek, nimava pa tople vode. Pozimi sem hotel kupiti majhen električni bojler in ga vgraditi vzporedno z obstoječim. Nekaj litrov vode za tuširanje lahko segrejem iz akumulatorjev. Itak je sonca toliko, da ga vsega ne morem uporabiti. Štirideset litrov, kolikor jih drži naš bojler, je pa vseeno preveč. Toliko vode bi moral naenkrat segreti, a je ne potrebujem in do naslednjega dne bi se shladila. Velik bojler je dobro imeti, če se greje z motorjem, ker je takrat energije na pretek in je topla voda na voljo dva ali celo tri dni. In ko je ni več, bi jo pa lahko grel sredi dneva za enkratno uporabo. No, takega boilerja z avionom nisem mogel pripeljati. In tudi, če bi ga lahko, bi ga v resortni marini ne mogel vgraditi. Če mi zmanjka samo en vijak, je najbližji na voljo 220 km stran. Če je.

In tako sem se danes lotil segrevanja vode. Ko imam prižgan motor, imam elektrike v neomejenih količinah. In če imam elektrike v neomejenih količinah, lahko naredim vodo za pitje. Ampak. Wassermaschine njet rabot. A-ja-ja-jaaaaah! Ok, nisem se je dotaknil, ko sva se vrnila in jo je potrebno najprej odkonzervirati, pa zamenjati filtre, ipd. Ampak to ne reši problema. Ni druge, visokotlačno črpalko na plano in se gremo servis. Vsak, ki je kdaj že karkoli počel na barki, ve, da 20 kg težko zadevo ni enostavno spraviti izpod postelje (kjer se vse dela v ležečem stavu in v omejenem dosegu rok). In ko je pumpica na mizi, se začne šraufertaj. Vse ventile razstavim, očistim in sestavim nazaj. To bi moralo biti sedaj v redu. Ampak bilo je že tudi prej, le malo zapackano. Hmmm...

Ko je spet vse skupaj, je ura za večerjo in po večerji greva v kino. Ker nama je ostalo nekaj tisoč Vodafonovih flexov (20 GB imava zakupljenih za en mesec), sva jih porabila za prenos filmov iz Ljubljane. Sicer gre to precej počasi, a gre. Kakorkoli, z desalinizatorjem se bom spet ukvarjal jutri. Manjana.

Vesna je nekaj malega službovala, veliko komunicirala z domovino in v sončnem ter relativno nevetrovnem vremenu odplavala enourni krog pod vodo. In skuhala večerjo. Zaenkrat nama hrane ne primanjkuje, nama bo pa kmalu začelo vode, če tehnike ne pošlihtam, kot se šika. No, različnih tekočin za pitje imava dovolj, le vode bo zmanjkalo...

ribiči na reefu mečejo mrežo - podoben način videli tudi na Pacifiku

pitne vode nama primanjkuje in sva se odločila, da aktiviramo desalinizator; niti glasu ni spustil, ko ga je Tone prižgal-iskanje napake do noči ni obrodilo uspeha :(

zanimiva oblika meduze, kot, da bi tri skupaj zlepil

danes videla kar nekaj karfijole :) - mehke korale zelene, vijolične barve

21. marec 2020, sobota

Marsa Toronbi, Egipt

Sam sebi pljuvam v skledo. Kreten! Naredil sem kardinalno napako. Popravlil sem watermaker. A-joj! V bodoče torej ne bo razloga, da bi pil vino, vode bo dovolj. Ah, ja...

Sicer ne vem, kaj je bilo narobe in kaj sem popravil, ampak ko sem ga včeraj očistil in danes preveril delovanje, je delal iz prve. Pa nisem verjel očem (in malo tudi upal, da se ga ne da popraviti), zato sem si še enkrat prebral servisna navodila in pogledal servisni film. Vse je tako, kot piše in vse sem naredil tako, kot možakar na filmu. Torej nimam več izgovora, da lahko pijem vino? O, imam! Wasser ist fur waschen. Saj vsi po vrsti razlagajo, da si je potrebno oprati roke. Velikokrat. In zato potrebujem veliko vode. Hja, za pitje je potem pa zmanjka. In baje imajo tudi čevapi v Deželici sedaj drugačen okus, ker si mesarji umivajo roke.

Danes je vetrovno. Na sidrišči je sicer čisto v redu, za snorkljanje je pa preveč malih valovčkov, ki zalivajo cevko. Vesna je za pot v vodo določila manjana (any day, but not today). Zato je pa v kokpitu, v zatišju sprayhooda in z odgrnjenim biminijem, na soncu precej vroče. Nekaj časa vztrajam, a se kmalu preselim v senco.

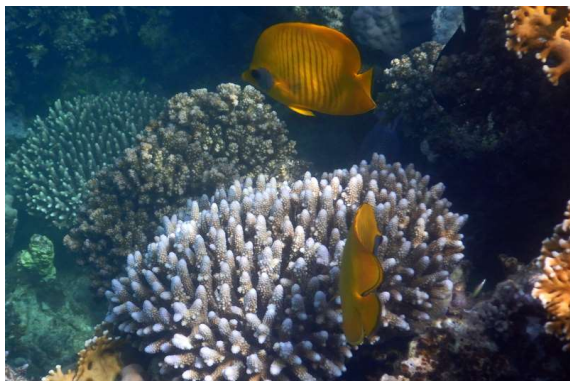
Kot danes kažejo vremenske napovedi, bova potovanje proti severu nadaljevala v ponedeljek in torek, ko bova imela (za ta konec sveta redke) krmne vetrove. No, če bo napoved držala.

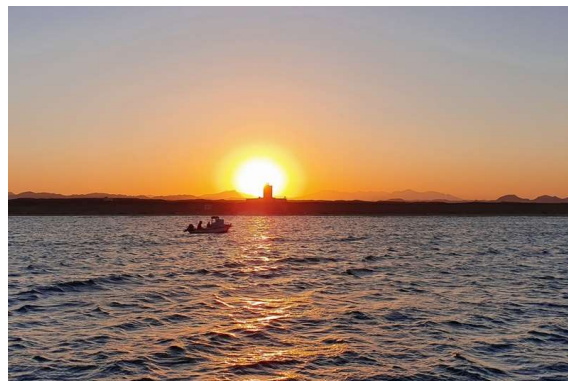
tukaj sem jaz včeraj snorkljala in ni bilo na tem koncu nič rib ... saj zato sta pa bila tukaj toliko ur ... mogoče pa je le kakšna mimo priplavala

danes za kočerjo zelenjava, gobice z ajdovo kašo in nekaj rezin dimljene pancete (malo šparamo)

masket butterfly fish

ribiča sta lovila tudi, ko je sonce že zašlo

22. marec 2020, nedelja

Marsa Toronbi, Egipt

En mesec sva že v Egiptu. Vreme je več ali manj ves čas v redu in zadnji teden sva spet v svojem elementu, na vodi. Vesna tudi precej pod njo. Danes je plavalas slabi dve uri. Baje zato, ker se je na poti nazaj na barko izgubila med koralnimi glavami in je ubrala daljšo pot. Pravi, da je bilo zanimivo.

Jaz se ubadam z blokadami. Egipt cenzurira novice, podobno kot Kitajska, in v ta namen blokira VPN promet. VPN se tipično uporablja v takih primerih, da se skrije ciljni naslov, ki ga želimo pogledati in tega se težje blokira, če gre povezava skozi VPN. Lahko se pa blokira cel VPN promet. Ker moram uporabljati VPN za dostop do strežnikov, so mi tako onemogočili delo. Kar nekaj stvari sem preveril in poskusil, če bi lahko zaobšel cenzuro, pa nič. Mislim, da bo potrebno narediti nekaj na sistemskem nivoju, kar je pa prevelik zalogaj za mene. Pomoč iz domovine bi potreboval.

Končno sem našel tudi umirjenega in razgledanega sogovornika v Sloveniji, da sva malo trezno pregledala razmere zaradi virusa in bodoče ukrepe, ki bodo sledili. Ni me ravno potolažil z informacijami, ki jih ima od oblastnikov. Namesto, da bi naša vlada sledila uspešnim državam, kot je na primer Južna Koreja, vleče poteze, ki bodo (vsaj meni) otežile gibanje po svetu. No, saj ni edina, veliko evropskih vlad dela podobne napake. Ne vem, če so plani za poletno potepanje sploh še aktualni. Kakor so se lotili zadeve, še nekaj mesecev stvari ne bodo pod streho. Tja, kamor sva nameravala, pa še dlje. Škoda, po pisanju strokovnjakov bi se zadevo dalo urediti v mesecu. Upam pa, da se vsi skupaj motimo in bo vse skupaj kmalu v normalnih okvirih.

Da je mera težav polna, naju med roštiljado zmoti sporočilo sosedu, da so se doma (beri: na vikendici v Ljubljani) zamašili odtoki. Ker živimo v pritličju je zadeva jako neugodna, ko se začne drekovod iz vseh desetih nadstropij nad nami prazniti skozi našo školjko v naše stanovanje (vrli gradbinci so itak naredili odtoke tako, da je to najvišja točka v stanovanju). Viju-viju-viju skozi popolnoma prazno Ljubljano in Katja ugotovi, da tokrat na srečo ni šlo nič narobe. Greznica je le na zelenici pred blokom. In Vo-ka prihaja s cisterno.

morje nima več kot 23C, potrebujem kar nekaj časa, da se ogrejem ... ampak je vredno....

....zaplavati med ribe in korale in misliti na nič drugega kot le na to kar vidiš pred seboj

*...in minute minevajo, dokler me ne začne ponovno zebsti
... in potem se lahko zgodi, da se zaštrikam in ne znam priti
ven iz koralnega grebena*

...par teh t.i. vrš sem videla, ampak vse prazne...

23. marec 2020, ponedeljek

Marsa Toronbi - Al Quesir, Egipt

Veter se obnaša po napovedi. Po zajtrku zato (končno) dvigneva sidro in ... ne, ne, ne. Ne odjadrava. Odmotorirava. Vetrta je premalo. En vozel navideznega vetra iz čiste krme je pač premalo. Tokrat poznam samo navidezni veter, log kolešček se po enem tednu počivanja na sidrišču ne premakne. Hic! Med plovbo tega ne morem čistiti. Ipak sem single handed v bližini koralnih grebenov, ne morem za pol ure izginiti v podpalubje, odpreti luknjo na dnu barke in čistiti kolešček. Ne gre!

Torej je tukaj takoj na sporedu plan B. Čez deset milj je prva marsa, štiri milje naprej druga in še dve dodatni dalje je tretja. Marsa se sicer sliši kumšno, je pa to le arabska beseda za zarezo v fringing reefu (hudiča, kako se to res reče po slovensko?). Običajno se marsa na kopnem konča v vadiju. Torej je to ustje (bivše) reke. V marsi se da vsaj malo skriti pred vetrom in valom. Če me satelitske slike ne varajo, je najbolj primerna druga marsa.

Niso me varale. Vse tri marse sem si pogledal v naravi. V prvi in tretji je pregloboko, pa še s koralnimi glavami za povrhu na nekaj delih, razen prav na ozkem koncu zalivčka, kjer se je treba sidrati fore and aft (ej, to pa znam prevesti: spredaj in zadaj). Ampak, tako se midva ne bova sidrala. Srednja marsa pa je (vsaj v južnih vetrovih) odlična, prostorna, mirna in z mivkastim dnom. Trikrat sva se sidrala. Prvič zato, da sem osvobodil propeler plastične vreče, ki sem jo ujel nanj med plovbo namesto ribe na trnek. Takrat je Vesna naredila svoj podvodni krog in medtem sem jaz očistil kolešček. Od znotraj.

In ko sva izplula, a-ja-ja-jaaah! Naprej se ni vrtel, nazaj se je. Ok, časa imava še nekaj, ga grem očistiti še od zunaj. Pa se sidrajmo še enkrat. Druge ni. Če ga že od znotraj ne morem očistiti med plovbo, ga od zunaj še toliko težje. In se sidrava. In pogledam v morje. In se zgrozim. Toliko meduz na enem kupu se redko vidi. Točno sredi jate sva pristala, ko se je odvilo dvajset metrov verige. Ni šansa, da grem tukaj v vodo in pod barko, ko ne morem prav veliko izbirati, kje bom plaval. Sidro vem in sidro notri sto metrov stran. To je bilo tretje sidranje v tej marsi. Še dva ali tri potopi pod barko in čudo bi se sedaj moralo vrteti brez jamranja.

In tudi se je. Pa motor je počival! Popoldan se je le naredilo toliko vetra, da sva fino in hitro jadrala. Besedico "hitro" je potrebno razumeti z nekaj uvidevnosti. Zaraščena barka, ki ji še ni bilo dano narediti antifoulinga (po slovensko: protivegetativnega premaza, he he he, znam prevesti!) pluje okoli vozel počasneje, kot bi sicer.

Vendar je na minuto točno ob sončnem zahodu najino sidro dobro zakopano v mivkasti roadstead (spet tega izraza v slovenščini ni, vsaj jaz ga ne poznam) pred Al Qesirjem. Kot na vsakem roadsteadu, je vseprisoten val in če (ko) veter ponoči umre, zna biti rolajoče. Ma, eno noč bova že potrpela.

resort Sentida Oriental kjer sva se sidrala in kopala neka novodobna različica nubijske vasi

trije senčniki, torej max trije pari so še v hotelu? no en par smo videli, kaj več pa ne....

v istem stilu resort, kateri se skoraj drži prejšnjega, le, da tukaj pa res nikogar nisem videla

.... nikogar ni ...

dva mladeniča sta kar v boksarčah zaplavala

luštna laguna za sidranje, snorklanje: reef je zelo spodoben, poln življenja...

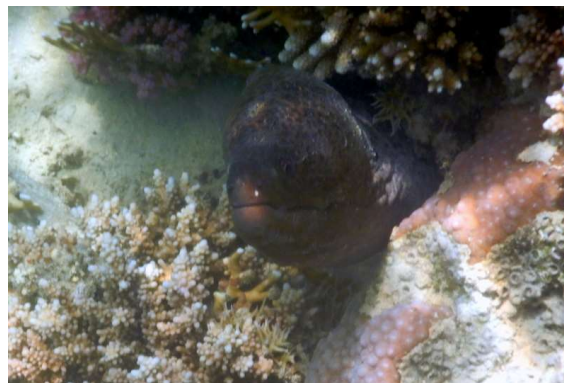
osamljena čaplja...

takole smo dobili močno plastično vrečo v propeler

...in kapitan rešuje zadevo, spretno odstranil; letos prvič zaplaval v morju, no, ne enkrat, dvakrat :)

...srce mi je v hlače padlo, ko je gospa ven pogledala iz svoje luknje ... pa še soseda je imela

po eni uri snorkljanja sem naletela na celo jato meduz, s full gasom sem plavala na barko ...

no, pa je Mala letos prvič tudi razprla obe jadri.... ja, ja ... še vedno ima tista stara jadra , ki imajo za seboj skoraj 72.000 Nm ampak še vedno delajo, sicer pa: saj nismo na regati...

24. marec 2020, torek

Al Quesir - Ras Abu Soma, Egipt

Sploh ni bilo tako hudo, kot je lahko na roadsteadu. Val se je umiril in spala sva dobro. Zjutraj pa dalje. Današnjih 50 milj sva premotorirala. Bolje to, kot nabijati v val in veter, setolažim. Veter in val sta na tem koncu sveta vedno iz severa. Tiste dni, ko vetra ni, je potrebno izkoristiti. Včeraj in danes je bila nad severnim delom Rdečega morja šibka depresija, ki je ustavila tok severnih vetrov. In včeraj sva tako imela celo nekaj jugovzhodnika.

Če sva se včeraj posvečala raziskovanju mars, sva se danes lotila raziskovanja koralnih grebenov. Štiri sva obplula, a nikjer se nisva mogla ustaviti toliko, da bi se kopala. Prvi, Sukhur Quei, ki je stran od utečenih poti, bi bil zanimiv za snorkljanje, pa je premalo prostora za sidranje. Nekaj boj sem opazil pa so preblizu reefa za naju. Škoda. Se bova pa na naslednjem ustavila. Shib Shear reef mi je svetoval Brike iz Hurgade.

Ne bova se. Dvajset metrov od reefa je globine 200 m. Na reefu (ja, okoli pet metrov na reefu, stran od morja!) je sicer privezana vrv, ampak tja midva ne greva. Itak pa verjetno ni primerno za snorkljanje, to je stena. Je pa to reef, ki me je presenetil. Še nikoli nisem videl tako ravne plošče, ob oseki ravno na nivoju morja. Lahko bi hodil po njej in bi se zmočil le do gležnjev. Običajno so reefi malo pod vodo in na zgornjem delu polni življenja. Tukaj ni nič. Izgleda, kot betonirana ploščad. Zanimivo!

Od tu dalje so si sledili reefi na nekaj milj. Najprej Middle Reef in potem še Panorama Reef. Oba sta si precej podobna, na prvem bi se verjetno celo dalo sidrati v 20 m globine, pa sva se tudi tu premislila. Pobraba bi bojo ali vrv, če bi kakšna bila, pa je ni bilo. Raje sva plula z ogromno jato ogromnih delfinov. In potem zaplula v res nepregledno jato meduz, ki celo morski kači ni bila po godu.

Marina pred Kempinskim v Soma Bayu je precej prazna. Vplujeva in vprašava, če imajo prostor za naju. Imajo. Ampak. To ni tako enostavno. Najprej morajo vprašati lastnika če dovoli (marina ni "public", ampak samo za elitne goste elitnega hotela). Dovolj. In začnejo se pogajanja za ceno. V redu ceno so nama ponudili. Ampak. To je lažji del. Sledi pogajanje s coast guardom, če nama pusti v marino. Zapleteno. Nadaljevalo se bo jutri. Do takrat se sidrava pred vhodom v marino. No, precej stran od vhoda. Tam, kjer ni več koral po dnu. Saj tako nama je še bolje, le iz marine bi bilo lažje priti do trgovine. Nekaj sveže zelenjave bi se prileglo. Bomo videli, kaj prinese jutrišnji dan...

Al Quesir od daleč zgleda čisto spodobno - pred dobrimi 3 tedni sva ga z avtom na hitro prevozila, ni pustil kakšnega vtisa

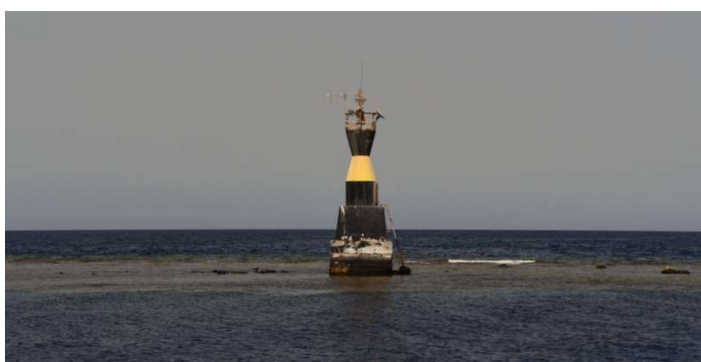
domačini že zgodaj zjutraj razprejo mreže

koptska cerkev v Al Quesirju

svetilnik sredi morja

tako zgleda kot bi nekdo zbetoniral sredi morja eno ploščad ... hecno

pri naslednjem reefu so naju oblegali delfini, zelo veliki

kar nekaj časa so nama sledili (ali pa midva njim?)

jasno, da so večino časa plavali točno pod sidrom :)

sedaj,ko je resort zaprt, domačini nikogar ne motijo pri lovljenju rib

marina je majhna, a večinoma prazna; kakor je videti so le potapljaške barke oz. plovila v lastni resorta

pogled na resort in marino od daleč - svetloba je bila pa taka, da nisi ločil neba od morja

bledoličen sončni zahod zaradi rahle vlage ?

25. marec 2020, sreda

Ras Abu Soma, Egipt

Ponoči je začelo vleči in preko dneva je kar fino vleklo, tam nekje med 25 in 30 vozli. Tudi, če ne bi imela drugih opravil, se danes ne bi nikamor premaknila. Sidrana sva dobro in prostora je ogromno. To sidrišče je dobro.

Zanimacija za danes je deljena. Jaz se s pomočjo Ljubljane ubadam s komunikacijskimi težavami. Nič kaj veliko nismo rešili. Za silo smo naredili en obvoz, ki bo res delal zelo za silo. A bolje, kot nič je vseeno. Verjetno dokler ne zapustiva Egipta ne bova mogla enostavno pisati dnevnika in objavljati fotografij na tak način, kot do sedaj. Preko nekaj ovinkov, kar smo naumili, pa tudi lahko hitro zaprejo. In šalah. Živela vojska na oblasti! No, saj v Sloveniji bo verjetno tudi kmalu tako, tam je tudi vojska prevzela oblast. Neformalno sicer, a vendar.

Pa vse to niti ni tako pomembno, pišemo in riševa lahko na zalogo in objaviva kasneje. Večji problem je, da nama na tak način onemogočajo delo. Če je produktivnost tukaj morda nekaj procentov nižja, kot v pisarni, bo po novem kvečjemu polovična, verjetno še manj. Če bo dela malo, bo šlo, če se ga nabere veliko, bova imela problem. Ma, se bova že nekako

znašla.

Vesna se pogaja za marino. No, pravzaprav niti ne za marino, le za dostop do trgovine. Marine prav nič ne potrebujeva, če nama omogočijo šoping. Dve stvari morava kupiti, net in hrano. Vodafone enostavno ne požre tujih kreditnih kartic in sva prisiljena iti v prodajalno in tam naložiti kredit na telefone. Hrane pa nisva kupovala na zalogo, da bova imela vedno svežo. Ker pa po novem ne moreva kaj dosti na kopno in niti ne veva, kdaj in kje bo to spet možno, jo morava nabaviti za kak mesec. Veliko trgovin tukaj so enostavno zaprli. To pa ne gre z dingijem. Za jutri se je Vesna zmenila za speed boat, da naju (verjetno le Vesno) odpelje v šoping v šest milj oddaljeno Safago. Bomo videli, kako bo to špilalo.

pogled na zaloge testenin, riža bolj slabo zgleda - bo treba se spet navaditi kupovati kot na pacifiku

jutri, tako mi je obljubil, me pelje en fant s speed boatom v mesto po nakupih ... upam, da se morje umiri do zjutraj

danes je krepko pihalo, se vidi po palmah

celo dva ležalnika sta bila zasedena, čeprav ni to fajn občutek ležati na plaži, ko ti mivko nosi naokoli

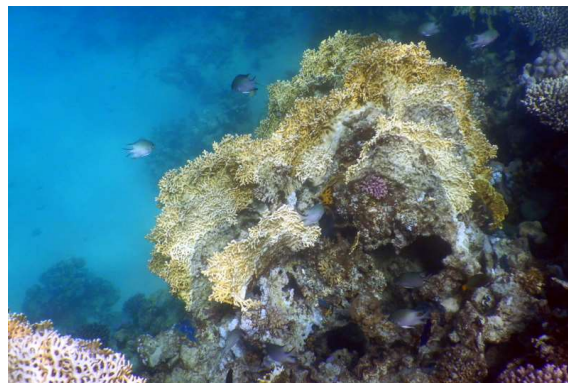
tukaj je več resortov, ta je očitno bolj majhen

pogled na drugo stran zaliva - zaradi vetra je polno peska v zraku in je zelo slaba vidljivost

ker nisem mogla priklicati dostave na barko, sem sama skuhala riževe rezance s piščancem in celo našla še nekaj zmrzne zelenjave

... pa še malo ribic ..., danes nisem bila v vodi, preveč vala, vetra ...

26. marec 2020, četrtek

Ras Abu Soma, Egipt

Stvari se komplicirajo. Ob devetih dopoldan res pride speed boat, ampak Vesno odpelje le do marine, kjer se začnejo pogajanja. Ljudje so prestrašeni do konca. Resort je v karanteni in nihče od zaposlenih ne sme niti ven, niti notri. Gostov itak ni. Da bi z gliserjem odšli v Safago v šoping, je iluzija. Potrebno je soglasje coast guarda, ki pa zahteva najprej zdravniški pregled, ker sva tujca. To bo lahko storjeno šele čez nekaj dni, mora priti strokovnjak z letališča (le kaj počne tam, ko je pa zaprto?), da nama izmeri temperaturo. In ugotovi, da sva že skoraj dva tedna v samoizolaciji. Stalo naj bi osem sto zelencev, ker se lahko naredi samo v povezavi s celotno clear-in proceduro. In potem pride na vrsto spet clear-out procedura in še eno čakanje. Birokracija. Ok, to torej odpade. Sploh pa naju marina (v karanteni) ne zanima, midva bi samo rada kupila hrano in internet.

Hrane imava sicer za nekaj časa še dovolj, vendar ne sveže. Konzerve pa tudi ne bi rad jedel samo zato, ker si je nekdo namislil, da je ta virus nevaren, ker je v tem trenutku v Egiptu okuženih že neverjetnih 0,00048% populacije (v Sloveniji jo je 0,03%). Vsaka gripa okuži tretjino populacije, pol milijona ljudi umre po celem svetu vsako leto zaradi tega, pa je vse v redu.

Itak so pa vse te stvari, podane skozi medije, zavajajoče, namenjene širjenju panike. Potem se lažje vlada. V Sloveniji, na primer, vsak dan umre v povprečju okoli 65 ljudi (tako ocenjujem: 2mio deljeno z 85 in 365), v enem mesecu slabih 2000. Od tega jih je v zadnjem mesecu pet imelo tudi covid-19, umrli so pa iz drugih razlogov in bi verjetno prej ali slej tako ali tako umrli. Kot bomo mi vsi. Tudi tako se da gledati statistiko, mar ne? Ni vzrok koronavirus, ampak slučajno je umrl imel poleg ene smrtonosne bolezni tudi to infekcijo. Če bi imel gripo, tega ne bi nihče omenjal. In zato mi to koronavirus vojno stanje počasi začena najedati živce. Enostavno, nisem človek, ki uživa v izrednih razmerah.

Popoldan se zadeva s hrano in netom le začne počasi razvijati. Vesna pripravi seznam v slovenščini, potem to z guglo nesebično pomočjo prevede v angleščino. Ta seznam preko neta roma v marino, kjer šef marine Ahmet vse skupaj (spet s pomočjo strokovnjaka gugla) prevede v arabščino. Potem nekdo iz marine posreduje seznam nekomu drugemu (z zunanje strani meje resorta), ki in se odpelje v Hurgado, kjer kupi za pol kamiona robe ter jo pripelje do kapije, kjer spet roma v druge roke in na koncu Abdul vse skupaj dostavi na Malo s svojim speed boatom. Povsem logično je, da se nekaj stvari pri vseh teh kolobocijah izgubi in pomeša. Dobiva 14 paketov soli (ki je sploh ne uporabljava) namesto toliko paketov suhega fižola ter namesto 10 kg moke za kruh dobiva 10 kg kruha (ki bo spesnil v nekaj dneh). No, težko je kupovati za drugega in verjamem, da seznam v arabščini ni bil najboljša kopija seznama v slovenščini, zato sva z izkupičkom na koncu še kar zadovoljna. Ura je sedem zvečer, ko imava končno vse skupaj pri sebi in ura je skoraj deset zvečer, ko je vsa hrana pospravljena po omarah. In kredit naložen na telefone. In Mala nekaj centimetrov bolj pogreznjena v morje. Pa ne zaradi naloženega kredita pri Vodafonu.

Zvečer se spet srečam s problemom cenzure. Tisti ovinki mimo pasti, ki sem jih izumil včeraj, so danes izravnani. Ni jih več. Komunikacije preko VPN enostavno ne delajo in pika. Spet so me ujeli v zanko. Ah, ja. Varnostne inženirje v Sloveniji pa tako ali tako v nobenem pogledu ne morem prestaviti niti za milimeter. Res so me stisnili v kot! Na pomoč mi priskoči vnuk Jan, s katerim preko čata namestiva programe, da bom vsaj za silo lahko nekaj počel z njegovo pomočjo. Dokler mi še tega kanala ne zaprejo.

...in takole sva se z Abdulom odpeljala do marine, da si je vzel japanke, medtem pa dobil telefonski klic od šefa, da ne smeva iti ...

Abdul je moral iti v Hurghado, eno uro s speed boatom, nabavljal na večih koncih; stokal kakšna gužva je bila, ker so jutri in v soboto vse trgovine zaprte

ni mi jasno zakaj toliko soli? hm, če bi lahko sol pretvorila v moko, bi bilo fajn, tako pa ...

pa še enkrat toliko v drugi omari že spakirano ... se bojim, da se prej pokvari kruh preden ga uspeva pojesti? mogoče ga pa nekako uspem posušiti in ga imam kot prepečenec?

za kapitana mora biti meso, pa čeprav je to kura; skorbuta ne bomo dobili, fižola v zrnju (namesto v konzervah) imamo pa tudi več kot preveč ;problem je le to, da pri kuhanju uporabljamo plin, tukaj pa je problem polnjenja

27. marec 2020, petek

Ras Abu Soma, Egipt

Danes sva se premaknila. Za pol milje bolj v notranjost zaliva. Pa sva še vedno pol milje od obale, hic. Preko vikenda naj bi vleklo in se mi zdi, da bo bivanje pri preko 30 vozlih vetra bolj prijetno, čim bliže obali bova. Čeprav zna tak veter tudi na pol milje narediti že kar pošten val. In dvigniti prah v zrak. Barko sem v Port Ghalibu lepo opral, pa je danes spet popolnoma umazana. Čez dva dni bo pa še bolj. Ne perem več, dokler ne zapustiva območja saharskega peska!

Pri sidranju sem naletel na nekaj, česar nisem poznal do sedaj. Veriga je bila sukana. Kako je to možno, mi ni jasno. Jasno mi je pa, kako se to rešuje na sidrišču. Vso verigo, skoraj vseh 110 m sem spustil v morje in sprostil zadnji konec ter ga tolikokrat zavrtel, da ni bilo več svedra. Upam, da bo to pomagalo. V morju pa je ostalo 80 m verige na 10 m globine, kar bi moralo zadostovati, da bova mirno prespala jutrišnji veter.

Novica iz Port Ghaliba je, da je sedaj tudi ta luka zaprta. Nihče ne sme niti ven, niti notri. Izgleda, da bova midva edina premikajoča se barka na morju. Dokler se bova še smela prosto gibati. Za Grčijo berem, da je to že prepovedala. Turčija tudi. V ZDA so zavrnili evropsko barko, ki je priplula preko Atlantika. Kar nazaj domov naj se vrne. Ne samo, da ni možno vpluti v teritorialne vode, tudi če si že tam, se ne moreš prosto gibati. Čisti arest! Verjetno se le še v Sloveniji lahko prosto giblješ po morju. Verjetno so to pustili zato, ker se človek itak nima kje gibati. Resno me je začelo skrbeti, da naju bodo kje prestregli in prepovedali, da plujeva naprej.

Težave z dnevnikom sem nekako zaobšel, ne pa tudi težav pri delu. Te se danes še vedno rešujejo. Ali se bodo tudi rešile, bomo pa še videli. Pozno popoldan se še niso. Reševati in rešiti sta dva podobno zveneča glagola a s popolnoma drugačnim pomenom. Se je pa zato rešilo kosilo. Na način, kot mi je najbolj všeč. Barbekju. Sedaj, ko imava svežo hrano, se lahko spet prehranjujeva zdravo. Meso in zelenjava. In kozarec vina. Nič pašte in nič jagodnega soka!

to slikco sem ukradla z neta; še dobro, da so nama včeraj hrano pripeljali s speed boatom, če bi jo s trajektom, vprašanje, če ne bi dobila v tej obliki?

danes je bilo pa kar vroče, v salonu 27 stopinj, soparno... hm, pa saj smo sredi puščave, a počutimo se kot v tropih

danes pa na žaru meso in nekaj zelenjave ter hrustljava solata kristalka (tudi kapitan jo ima rad!)

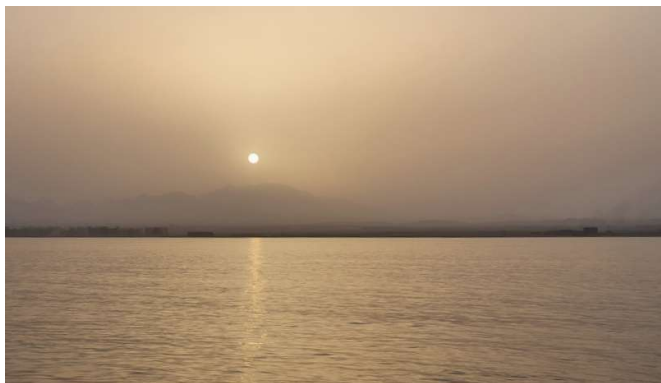
včeraj pozno zvečer je padlo ravno toliko kapljic, da je sedaj spet cela barka umazana

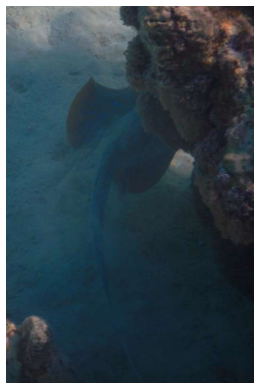
danes skozi okna ne vidiš skoraj nič ...

da se ne pokvari kruh, suh kruh je pa včasih tudi dober, sem ga počasi sušila na roštilju, ko ni bil več toliko vroč ... upajmo, da bo ok?

na drugi strani se spet nič ne vidi toliko vlage

danes nisem šla v vodo, tukaj ni videti blizu kakšnega reefa, pa tudi toliko meduz je bilo spet videti, da me je minilo ... na fotki: skat je pobegnil pred menoj

28. marec 2020, sobota

Ras Abu Soma, Egipt

Težave z delom od doma še niso rešene. Manjana. Na srečo te dni nimam veliko intervencij. V program plač pa moram vgraditi novo eksotiko, ki si jo je zamislila vlada brez najmanjšega poznavanja IT tehnologije. Tisto, kar se da s človeškim miselnim vzorcem popolnoma enostavno zapisati v besedilo zakona, včasih striktno orientirana mašina težko razume. Tudi tokrat. Zanimacija za preko vikenda. Itak pa zakone še vedno sprejemajo. S posredno veljavnostjo za nazaj, hic! Vesna dela vsakodnevno. Od doma. Iz (avto)karantene (me zanima, če mi bo država kaj refundirala - v skladu z najnovejšim zakonom bi mi lahko). In tako smo vsi skupaj ena velika in srečna družina. Voila!

Veter se je preko dneva povzpел na 30 vozlov, ponoči in proti jutru naj bi jih bilo še nekaj vozličev več in naj bi bil v območju gale, v območju osmice, torej. Zaenkrat nama ni hudega, vala ni več kot pol metra in Mala se ne gunca prehudo. Amortizer na prednjih bitvah pa tudi naredi svoje in veriga ni pretirano obremenjena zaradi valov.

Včeraj je bilo tropsko vroče in vlažno. Pot s čela je kapljal in curljal. Danes je klima precej bolj prijetna. Puščavsko suho je in prijetno toplo. In puščavsko peščeno! Vidljivost je precej slaba zaradi saharskega peska v zraku. Do obale se skoraj ne vidi. Da je vse še bolj hudo, je vidljivost na razdalje nekaj metrov povsem ustrezna. Ves neskončni prah na palubi je zato lepo viden...

Še pred nekaj dnevi je bila težava pri kuhanju v tem, da je bilo premalo sveže hrane. Sedaj je težava obratna. Sveže hrane je preveč. Pri kuhanju je potrebno razmišljati, katero je potrebno najprej porabiti, da se ne bi pokvarila. Danes so bile zato na sporedu gobe. Namesto konzerviranih šampinjonov, so nama fantje dostavili sveže. Saj, to je v principu še bolje, ampak, kako naj pojeva nekaj kilogramov svežih gob v nekaj dneh? Še kaj drugega bi tudi jedla, ne le gobe. In za prilogo tudi ne bi imela vedno le kruh, ki ga imava tudi v (skoraj) neomejenih količinah.

dva šopka sveže mete so mi dostavili (pa nisem naročila), sedaj ne vem kaj so imeli v mislih? ali naj si naredim iz nje mohito ali čaj ali pa jo uporabim v hrani kot začimbo? mojito bo težko, ker nimam ruma :(; torej ?

danes (in že ponoči) cel dan kar krepko piha...

kajtarji so prišli na račun - seveda lokalci, tisti, ki živijo tukaj

vidljivost je zaradi peska v zraku zelo slaba; vse vrvi, ograjica, vse je spet peščene barve ...

29. marec 2020, nedelja

Ras Abu Soma, Egipt

Vse je obrnjeno na glavo. Še Met Bob je danes napisal, da nima smisla objavljati vremenske napovedi, ker nihče ne jadra. Hmm... Kaj pa midva? Najprej sem mislil, da sva edina živa jadralca v Egiptu (izven luk), sedaj pa vidim, da sva edina taka na celim svetu. Vsaj po Bobovem mišljenju. In če ima Bob prav, potem sva postavila nov mejnik v jadraniu. Mejn timer, svetovnega pomena. Postala sva najbolj osamljena jadralca na svetu. Dosežek, podoben dosežku Joshue Slocuma. Že izpolnjam application form za Guinnessovo knjigo rekordov.

Vetra ponoči je bilo spodobnih 30 vozlov in se je dopoldan dvignil na 34, proti večeru pa popolnoma umiril. Ponoči in naslednje dni ga bo po napovedih malo. Mislim, da se bova spet malo premaknila. Tole sidrišče tukaj je odlično in Mala je gale force preživela precej bolje, kot v malo slabši marini. Ampak čas je, da se odpraviva novim dogodivščinam naproti.

Popoldan je veter popolnoma opešal in trenutek je primeren, da skočim v vodo. Še enkrat se namenim očistiti kolešček od zunaj. Letos sem ga prvič v zgodovini čistil od zunaj in danes bo to drugič. Pravzaprav iščem pri sebi vzrok, da v idiličnem vremenu malo zaplavam. Ampak. Ko ravno nameravam skočiti v vodo, se iz vode dva metra od barke pokaže ogromna glava in za njo hrbtina plavut. Uffff... Pogum mi v trenutku splahni. Okoli barke plavajo delfini. Precej so večji od mene. Saj vem, da mi niso nevarni, prijetno pa vseeno ni plavati v družbi tako velike živali. Po nekaj minutah le zberem pogum, zaplavam pod barko in - nič se mi ni zgodilo.

Slovenija se je danes za eno uro približala nama in smo v istem časovnem pasu. Tako naj bi bilo do jeseni. No, srčno upam, da ne. Računam, da se bo vojno stanje počasi umirilo in se bova lahko premaknila kam, kjer bo spet drugačna ura, kot v Deželici. Danes to obsedeno stanje traja že dlje kot zadnja (desetdnevna) vojna. In sedaj, ko so oblasti prišle na okus, kako nadzirati prebivalstvo, nič ne kaže, da se bo to kaj kmalu spremenilo.

delfini

masked puffer

30. marec 2020, ponedeljek

Ras Abu Soma - Sal Hashish, Egipt

V lepem jutru se odpraviva najprej do marine po moko, ki so nama jo samoiniciativno nabavili marineroti. Ampak. Zaradi strašne nevarnosti, ki preti s strani koronavirusa, naju raje prestrežejo nekaj sto metrov pred marino in 10 kg moke menja lastnika. Prav tako menja lastnika tudi dobrih pet evrov. In vreča smeti. Tu ni bilo menjave, midva sva jim jo kar podarila.

Brezplačno.

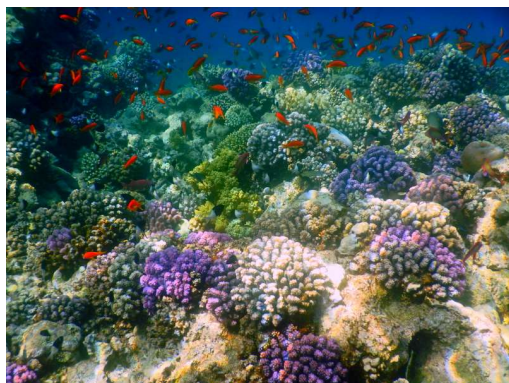
Slabo miljo naprej je tauh-plac z zvenečim imenom Sedem stebrov. Sedem koralnih glav se dviga 20 m visoko s peščenega dna. Priveževa se na eno izmed sedmih vrvi, ki jih sicer uporabljajo izletniške potapljaške barke. Na urni bazi, ker je preveč zainteresiranih, da bi lahko postanek trajal kaj dosti dlje od dobre ure ali dveh. Danes so vse prazne. Hvala, koronavirus! Vesna gre takoj pod vodo in ko se vrne je navdušena. najlepši reef do sedaj.

Ampak, snorklerija ni bila vrhunec današnjega dne. Doživel sem šok. Spoznal sem, da se Novozelandski Bob moti. Saj, tem Kiwijem res ne gre zaupati! In v čem se moti? Preverjeno nisva sama. Moramora, 54 čoveljska jadrnica pluje vsega nekaj milj mimo naju medtem, ko sva midva privezana na tauh-štrik. Nič ne bo z nominacijo za svetovni rekord v Guinnessovi knjigi, hic!

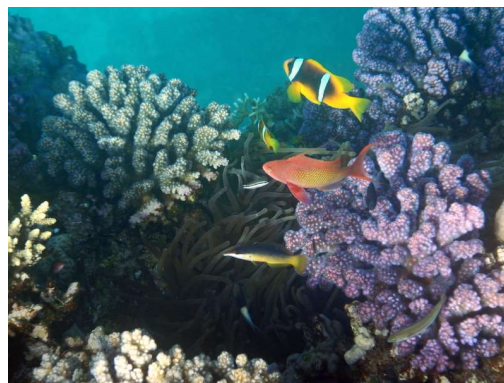
Današnji cilj (v skladu s pilotom) je Marsa Abu Makhadig. Ampak. Sidrišče je odprto na jug in danes ponoči bodo na sporedu šibki južni vetrovi. Nič pretresljivega, bi bilo pa bolje poiskati kaj drugega. Jaz teh krajev ne poznam, pozna jih pa Google. Družno poiščevo lepo in zaščiteno laguno pri otočku Sal Hashish (le kaj pomeni to ime - slani hašiš, morda?) in nocoj bo Mala prenočila sredi morja. Dno je sicer polno koralnih glav, ampak s sodobno tehnologijo (in sredi sončnega dne) se da sidrat tudi tam, kjer se pred nekaj leti (ko je nastajal pilot za Rdeče morje) ni dalo. Idilično sidrišče takoj potegne Vesno pod vodo. No, takoj je potrebno razumeti v kontekstu island-time. Takoj pomeni "po malici".

Ne vem ali je tukaj veliko rib ali ne. Ribičev je dosti. Le kaj je vzrok in kaj posledica mi še ni jasno (ker so ribe, so tudi ribiči, ali, ker so ribiči ni več rib). Vprašam Vesno in izvem. Rib ni veliko, so pa conchiji. Razen na Karibih, kjer jih je neskončno mnogo, drugje po svetu nisva srečala prav veliko teh polžev iz filma Poletje v školjki.

Sledi klasika. Braaiada. Se pa ta klasika konča drugače, kot običajno. Namesto, da bi pepel po večerji stresel v morje takoj, ko je meso pod streho, naložim dodatno oglje. Neko posebno oglje sva kupila na Kastelorizzu. Nikakor ga ne morem prižgati. No, če ga položim na ugašajoče briquete iz Namibije, pa po dolgem času le zažari. In potem žari dobro in močno. Takoj, ko je temperatura primerna, na roštilj roma lonc fižola. Danes se bo kuhal na ognju, kot v starih kavbojskih filmih. S plinom je potrebno varčevati, nimam ideje kdaj in kje ga bova sploh lahko dobila.

stebri koral, noro veliko rib

kičast resort v nubija stilu samuje

ribiči mečejo mreže v morje, kaj ven potegnejo še vedno ne vem

eden stoji na vrhu jamborja in daje ukaze kam naj peljejo

....

conchi, malo se je že ven stegoval

kuhanje fižola na roštilju; je treba plin šparati

pečena rdeča pesa; prvič jedla v taki obliki; včeraj ocvrto, danes na roštilju, obakrat odlično!

31. marec 2020, torek

Sal Hashish - Shab Abu Shar, Egipt

Zadeva s fižolom se je nadaljevala Tudi danes. Dvakrat. Prvič sredi dneva in potem še drugič popoldan. Prvič, ko je med jadranjem veter omagal in to je bila prilika, da se fižol skuha do konca (če ni vetra, je elektrika - logična vzročna relacija). In drugič je bil že kuhan, pa je bila prilika, da se ga poje (spet logična vzročna relacija).

No, pa grem z opisom zaje lepo po vrsti. Sidrišče sva izbrala dobro. Nobenega vala ni bilo čutiti, čeprav se je ponoči naredilo za štirico južnega vetra. In ker je zjutraj veter, zjutraj izplujeva. Najprej gre počasi, potem veter počasi jenjuje in gre hitreje. Podvožje se je očistilo. Kak vozel razlike v hitrosti je po uri jadriranja. Z motorjem Male ne morem toliko pognati, da obloga na podvožju odpadla, z jadrji jo lahko. No, saj z motorjem bi tudi lahko, le da nočem. Nočem je terati v visoke obrate.

Kakorkoli, po jutranjem odličnem vetru in dopoldanski pol urni pavzi, popoldan spet lepo vleče. Še prelepo! Veter imava čisto od zadaj in zapeljati je potrebno med boomije (kako se temu reče po naše - koralni osamelci?). Najprej zaprem glavno jadro, potem na pol zvijem genovo in na koncu v 5 bf čiste krme sprayhoodava z rahlim dodatkom yanmarčka. Vesna je na špici, jaz z očmi prikovanimi na več različnih kartah in googlovih mapah ter globinomeru. Nekako speljeva zadevo brez težav, ni bilo pa prijetno. No, za potnike bi bilo jadriranje v mirni lagunski vodi že v redu, jaz sem bil pa precej na trnih. Saj, drugič prejadрати isto relacijo je šala mala, ko enkrat vem, da je vse v redu. Prvič je pa to bolj triki. Za po vrhu je bilo dno ves čas koralno. Pogled na sled sonarja je bil sila neugoden. Med 25 m in 4 m globine v nekaj sekundah. In potem pet minut nad dnem, kjer globina niha med 4 m in 6 m skoraj tako hitro, da bi to nihanje lahko izrazil v Hz. In za povrhu tudi nisem vedel, kaj naju čaka na koncu. Se bo dalo sidrati ali bodo povsod korale? Brike, ki nama je povedal za lokacijo, je rekel, da je v redu. Samo, Brike vozi jahto z metriskim ugrezom.

Dalo se je lepo sidrati. V konici zaliva med reefi je kar veliko področje mivke na globini 4 m. Za vsaj deset (ma, verjetno še precej več) na redko sidranih plovil. Ja, vse je tako enostavno, ko enkrat to veš! In Brike je to vedel, ko mi je razlagal, kam naj greva, da bova imela internet in mirno sidrišče. Sedaj vem tudi sam.

Če sem še ob enih popoldan dvomil, da nama maili delajo (in sva si navskrižem poslala mail za test), se je popoldan vse spremenilo. Uletavali so kot za stavo! Jutri bova torej delala. In čakala, da se veter umiri (ponoči naj bi se obrnil na običajni severnik). S plavanjem pa na žalost najbrž ne bo nič. Do reefa je predaletč, sidrišče je zelo prostrano in pri reefu

preplitvo za Malo. No, bova jutri videla, kako in kaj.

jutranja meglica na obali

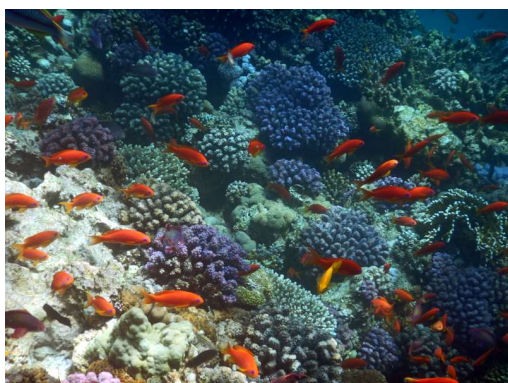
nekaj otokov pa le imajo in nekateri so kar visoki

jadralsmo: jadro in ograjna mreža so nekoči bili beli

najino sidrišče....daleč, daleč proč je bilo videti motornjake

pa še nekaj ribic včerajšnjega snorkljanja

